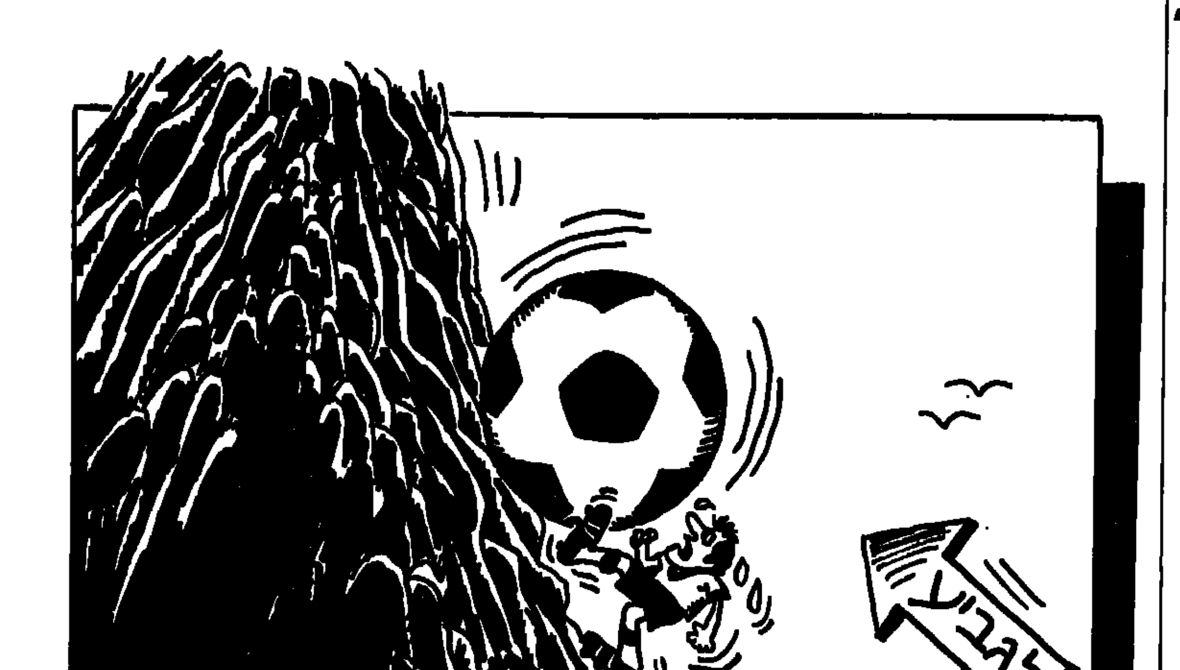
ז בקנבאואר, ה„קיסר" הגרמני
קי: „הכל בידי שמיים" (עמ' 8–10)

אצו שיפו (בלגיה)
כבר ברבע־הגמר

זירה חופשית

ויהי בוקר, ויהי ערב, יום אחד

אורית הראל ושרית פרקול

כשאלוהים גירש את אדם וחוה מגן עדן, ובמקום להתלבלב בין הפרחים והעצים והתפוחים הם נאלצו להתמודד עם החיים הממשיים, הוא אמר לאיש לעבוד את האדמה, ולאשה אמר ללדת בנים. בחלוקת התפקידים הזאת לא נאמר דבר על כדורגל.

מתי בדיוק התגלגל לו לאיצטדיון הענקי של ההיסטוריה החפץ העגול הזה, לא ידוע לנו. אולי הכל התחיל בעצם מאגוזים. אולי בעטו אבותינו להנאתם באבטיחים, וזה השפריץ להם נורא. ואולי זה תוצר לוואי של המצאת הגלגל, האמצע שנשאר אחרי שעשו את החור. בכל אופן, ברור, כי כאשר הגיע הכדור, הוא נתקע ישר בראשו של הגבר, ב„ראסיה" אדירה, וגרם לו נזק בלתי־הפיך, שתוצאותיו ניכרות היטב בישוב הציוני בלילות טרופי־יתושים אלה.

הגבר שמט את הכדור מטה והתחיל מיד לכדרר, הולך ומתרחק מהעזר־שכנגד ברגליים שריריות ושעירות, לעבר איזשהו שער בלתי נראה – או לפחות מַקלט טלוויזיה. האשה הקטנה נותרה מאחור, בוהה במירקע הירקרק המרצד ומנסה נואשות לאתר את החפץ העגלגל החשוד בין רגליהם המעוקלות של 22 (ואולי סופרים גם את לובשי השחורים ואת נושאי הדגלים ?) הגיבורים שעל הכר.

על כל גיבור שעל המסך, יש איזה 999,999 גיבורי־כורסה, אלופי־טבלאות, אבירי־אחד־שניים־איקס. הם מסוגלים להגות ברהיטות שמות שוברי־שיניים של נוכרים כמו אולארטיקוצ'יאה, בורוצ'גה, פרבן־אלקיאר־לארסן ופיחנייצ'ק. הם יודעים בדיוק מי נשאר על הספסל ומה חשב על זה המאמן האנגלי בובי רובסון, מדברים על טאקטיקות ואסטראטגיות, ומכירים על בוריה את ההיסטוריה האישית של כל אחד ואחד מהשחקנים, ובאיזו דקה במשחק הוא הדף/בעט/נגח/נפל. והם גם מורים זאת לצאצאיהם, כך שפל צבר גמדי שמלקק ארטיקים יודע להגיד מאראדונה לפני שהוא יודע להגיד הרצל.

קל לזהות אותם עכשיו, את סהרורי המונדיאל, בתקופת הגביע העולמי: בבקרים הם מסתובבים טרוטי־עיניים, ממלמלים לאף אחד במיוחד „ראית את הגול, ראית את הגול ז"; בלילות הם נוטשים, כאיש־אחד, את בתי המרזח החביבים עליהם כל־כך ואת הנשים החביבות עליהם במידה לא פחותה, ומתחברים לקופסה. מחלונות פעורים ברחבי המדינה בוקעות לפרקים זעקות שבר או צרחות התפעלות, בהתאם, כאילו בתוך הקופסה מתרוצצת לפחות סבתא שלהם, אותה זקנה קטנה ומתוקה שעתידה להוריש להם את המזומנים המיוחלים, בהם ירכשו כרטיסי־טיסה לאליפות העולם הבאה. ואולי גם וידיאו קטן (רצוי כפול), כדי שהאשה, שנשארת כמובן בבית (מה היא כבר מבינה בכדורגל ז), תוכל לתעד עבורם לנצח את הפנינים של קיוויתי.

וכשהצלחות של עמק האלה מפסיקות להגיש את מנת הכדורגל היומית, מסיט המאצ'ו הישראלי המצוי והמת־מעייפות את הכפתור לעבר תחנת הממלכה ההאשמית, ובשארית כוחותיו, בגבורה ובחירוף־נפש, נשאר נאמן לאחווה הגברית. רק שלא יתפשו אותו מחר בלי שיידע כמה גולים הכניס ווצ'יצ'קי.

ולאשה לא נותר אלא לשים פְליט, להדליק את המזגן, לשחק שח עם המחשב (אחד־אפס לטובתה, כמובן) וללכת לישון לבד, מתבקת את הכר. ■

טור ראשון

האם היה לנו מה לחפש שם ?

עיראק ואלג'יר כבר לא שם, במונדיאל 86'. לסיבוב השני זכתה לעלות רק מרוקו, הנציגה הראשונה של אפריקה שחלפה על פני המשוכה הראשונה. ומה אתנו. האם היה לנו מה לחפש שם, במכסיקו ?

רבים בוודאי יאמרו שאם עיראק ואלג'יר יכלו – גם אנחנו היינו מסוגלים. אבל אנחנו לא בספינה אחת עם השתיים. הקריטריון שלנו הוא אוקיאני ואת התוצאה ראינו בהופעתה של נבחרת סקוטלנד. בסופו של דבר הוענש הבית האוקיאני בקיום משחק־מכריע על הזכות להיות במכסיקו. למנצחת הבית הזה (אוסטרליה) נקבעו עוד שני משחקים עם הסקוטים, שלא הצליחו לקנות את הכרטיס ביריה הראשונה, אך ניצחו במשחק ההזדמנות האחרונה את אוסטרליה (0-2 בגלאזגו, 0-0 במלבורן) וכך הגיעו לאן שהגיעו, (יותר נכון – לא הגיעו) ועכשיו בוכות עליהן הכותרות בכל רחבי המדינה.

ונאמר שהפאשלה נגד אוסטרליה ברמת־גן לא היתה מתרחשת והיד של אלי אוחנה לא היתה מתרוממת במלבורן, ונניח שבוני גינצבורג היה טלית שכולה תכלת־לבן, ונניח אפילו שהיינו מגרדים איזה 0-0 קטן עם הסקוטים ב„האמפדן פארק" וכאן, במעוזנו החביב ברמת־גן, שמים איזה פנדל מעורר־ויכוחים. ונניח שכבר היינו שם, במכסיקו, כיצד היינו נראים ?

טוב או רע יותר מאלג'יר, עיראק או סקוטלנד ?

לדעתנו – לא. אפילו במסגרת אינפלציונית זו, של 24 נבחרות, לא היינו מצליחים להתרומם מדרגה של אפרוריות ולטפס לגבהים של מכסיקו.

נשער: אנצו שיפו, הכדורגלן הבלגי הצעיר, שהיה בין המצטיינים בנבחרתו במשחק הנצחון על הסובייטים.

שבוע ספורט
עורכים:
אלכס דורון
משה לרר
צלם: עדי אבישי
עיצוב גרפי: שפי דגן
מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

ISSN 0334-7877

איך החמיצה קלן את אלקיאר

בקלן, קבוצתו הגרמנית של הישראלי דוד פיזנטי, קיבלו בצורה קשה את הידיעה ממכסיקו שהדני פרבן אלקיאר־לארסן הבקיע שלושער נפלא לרשת אורוגוואי.

הסיבה? – לפני כתשע שנים הוא נחת בקלן ומישהו החליט, משום־מה, שאיננו מרשים דיו ושיחרר אותו...

אלקיאר שודך לקבוצה הגרמנית בזכות מומחה הכדורגל המערב־גרמני האנס וייסוויילר שהמליץ עליו בחום. הוא היה אז בן 19 וקלן הזמינה אותו למבחנים. פרבן הצעיר החזיק שם מעמד בקושי שנה – ואחר כך שוחרר מכל ההתחייבויות. איש לא ראה בו את ניצוצות הכישרון. בסופו של דבר הגיע לוורונה האיטלקית, אותה הצעיד בעונה שעברה לכתר אליפות איטליה. אבל את פירסומו הגדול – והצלחתו המסחררת – הוא קנה לו במשחקי המונדיאל במכסיקו.

ובקלן „אוכלים את הלב" על ה„פיספוס" הזה...

(זיגמונד שפיגלר, גרמניה)

דנמרק הנחילה לאורוגוואי את הגדולה שבמפולתיה במשחקי גביע העולם, הרבה בזכות כשרונם של אלקיאר ולאודרופ. בתצלום: פרנאנדו אלוואריז, שוער אורוגוואי, מציל כדור מרגלי פרבן אלקיאר. משמאל ומימין מנסים להתערב הדני פרנק ארנסן והאורוגוואי אדוארדו אסוודו. דנמרק ניצחה 6-1.
צילום רדיו „איי.פי".

הסוד של דנמרק: חפש את האשה

מה סוד ההצלחה, של נבחרת דנמרק במונדיאל? – בקופנהאגן טוענים כי התשובה לכך היא: „חפש את האשה", או „חפש את הנשים".

חיי המין של כדורגלני דנמרק במכסיקו – הפכו לאחד הנושאים המדווחים ביותר בעתוני קופנהאגן בימים האחרונים. „יש לזקוף את הצלחתנו במונדיאל לנוכחותן של הנשים שלנו במכסיקו", טען כוכב הנבחרת, פרבן אלקיאר.

„איך מפנקים שם את הנבחרת שלנו לאחר ההצלחות שקצרה ?", שאלו הדנים אחרי כל נצחון בשלב הראשון. את התשובה הם מצאו בדיווחי התקשורת: „הזמינו את השחקנים ורעיותיהם (או בנות זוגם) לאחר כל משחק לארוחה דנית חגיגית במלון מפואר. את הארוחה הכין טבח מיוחד, שהובא מהבית. הגישו שם מזון כיד המלך והשמפניה נשפכת כמים. לאחר מכן זכו השחקנים ובנות זוגם לכמה שעות של יחד ולחוד – לפני שחזרו לשיגרת אימוניהם".

הדנים עקבו בחרדה אחרי כל צעד ושעל של שחקניהם ובלעו בצמא כל דיווח. בדנמרק רצו לדעת הכל – ובעיקר כמה שיותר על חייהם הפרטיים והאינטימיים של האלילים: על מה הם מדברים ביניהם בשעות הפנאי ועל מה – עם נשותיהם ? איך הם מתנשקים ? (זה היה סיפור מיוחד במינו באחד

העתונים, עם השוואה בין שחקן לשחקן...), מתי הם „עושים אהבה" ? האם נכון שאלקיאר ציפצף על ההוראות החמורות ושתה בירה וגם עישן ?.

חוגים רחבים בציבור הדני לא היססו להגיב. במכתבים למערכות העתונים שבהם פשוט הביעו רחמים על הכדורגלנים הצעירים הללו, שבגלל חודש המונדיאל במכסיקו, הטילו עליהם כמעט חיי־נזירים.

לאחר הנצחון הגדול על אורוגוואי (6–1) קמו כמה שחקנים והצהירו כי את ההצלחה יש לזקוף קודם כל לעובדה שהנשים או החברות הגיעו למכסיקו.

„הן הרימו לנו את המוראל וסעדו שחקנים שנפגעו או חלו (ב„מחלת התיירים" – שילשולים וכאבי בטן...). היה לנו מזל שהבנות והנשים שלנו היו בשטח כדי לעודד, לנחם ולסלק את ההרגשה הרעה", סיפרו השחקנים הדנים לכתבים. „אנחנו מקווים שהן גם נהנו במכסיקו. אחרי הכל שילמנו כסף רב מכיסנו בעד כרטיסי הטיסה שלהן", אמר אלקיאר, הנשוי לניקול הבלגית. הוא סיפר כי חש עידוד רב מעצם נוכחותה: „זה היה צעד נבון מצד ההתאחדות הדנית והמאמן. הדבר גרם לנו אושר ושחקני הנבחרת מסכימים כי יש להתחלק בהצלחה עם הנשים".

אסתר אדלשטין,
סופרת „מעריב" בקופנהאגן

ספ פיונטק – „פועל זר־לוקסוס"...

מאמן נבחרת דנמרק, ספ פיונטק, הוא עתה גיבור לאומי בארצם של היקינגים. הוא זכה אמנם לכינוי „פועל זר־לוקסוס", אבל הדנים מוחלים לו גם על מבטאו הזר ועל שפתו העילגת – כל עוד הוא דואג לכך שנבחרתם מנצחת.

בימים אלו הם הוא ממלא פיו מים והעתונים מתארים אותו כמי ש„מתחיל למכור עצמו".

ספ, גרמני שנולד בשלזיה, כיום פולין. יש לו טמפראמנט סוער ולעתים עולה על העצבים של הדנים הקרים. אבל הוא „הפועל הזר" המכובד ביותר בדנמרק, שאינה מתייחסת באהדה לזרים...

פיונטק הסתכסך לא אחת עם העתונות הדנית ומקיים עמה עתה יחסי אהבה־שנאה לוהטים. הפער בין המנטאליות הדנית השאננה לבין המנטליות הגרמנית הנוקשה

פיונטק – גדול בנצחונות; קטן בהפסדים

של המאמן – הוא עצום. הדנים לוקחים את החיים בשלווה, אינם מתפעלים בקלות ואינם מתרפסים בהכנעה לדגלי איש. הם גם אינם מעניקים למאמן הגרמני את הכבוד שלו היה מורגל. איש אינו פונה אליו בדנמרק בגוף שלישי. זרים אינם לוחצים ידו בקידה קלה. במקום „אדוני המאמן", צועקים לעברו משהו כמו „היי". רק כאשר הוא מגיר לגרונו בקבוק בירה, כאחד מהחברה, או אז טופחים לו הדנים על השכם בחיבה יתירה...

כשהוא שב והופך ל„גרמני" הוא מסלק עיתונאים מהמגרש, דוחף אותם, מקלל נמרצות. הם מפטירים כלפיו בשלווה: „אל תצעק, תירגע סבא קטן", ואילו הוא מתפוצץ מכעס, מתעקש להוציא מלים ברורות מפיו, נעצר בתנועות ידיים ורגליים המעוררות בין הדנים גלי צחוק. הגזענות נגד ספ פיונטק מתגלה רק כשדנמרק מפסידה, ואז הוא אינו יותר מאשר „גרמני ארור". כשדנמרק מנצחת הוא האדם הפופולארי ביותר במדינה, כמובן אחרי אלקיאר ולאודרופ.

הדנים יודעים מחד כי הוא זה שהפך את הנבחרת הדנית למה שהינה, אך הם מזכירים לו ללא הרף כי הקבוצה הדנית עשתה אותו למאמן־צמרת היכול כיום לבחור לעצמו כל קבוצה וזו תקבלו ברצון.

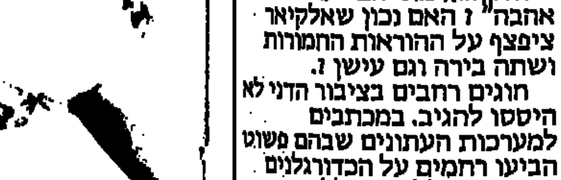
כשרוותו לפני תקופת מה השמועות כי פיונטק חתם על חוזה עם הסעודים עבור סכום עתק, והעמידו לרשותו תנאי־פאר עם מרצדס וחווילת־יוקרה במדבר – הוא הפך לרגע לאדם המושמץ ביותר בדנמרק. מעין „בוגד לאומי הנוטש את דנמרק ברגע הקריטי לפני המונדיאל".

כשבישר, בטלוויזיה, כי דחה את ההצעה הסעודית ונשאר בדנמרק עד תום החוזה – הוא הפך בו ביום לגיבור ואף זכה לתואר „הדני של השנה".

החוזה שלו עם דנמרק מסתיים בעוד שנתיים והוא מסרב לגלות מה הן תוכניותיו לעתיד. קאזל נילסן, יושב ראש התאחדות הכדורגל הדנית, הציע לספ פיונטק לחדש את החוזה עם דנמרק עד לשנת 1989 – אך המאמן אינו מוכן עדיין להגיב על ההצעה, על כל פנים לא לפני סיום המונדיאל.

אסתר אדלשטין,
סופרת „מעריב" בקופנהאגן

בנדמרק יש עוד לאודרופ – מורטן

הדי הנצחון הגדול על אורוגוואי (6-1) עדיין מהדהדים בקופנהאגן ובנוסף לכוכב המשחק הזה, פרבן אלקיאר, מבקיע השלושער, הקדישה התקשורת הדנית דברי שבח מיוחדים למיכאל לאודרופ. „כוכב נולד", זעקו הכותרות, למחרת הנצחון המדהים. בכתבות צוטט לאודרופ, מבקיע השער השלישי במשחק, כמי שהגדיר את שחקני אורוגוואי „חזירים מגעילים". הוא התרעם על משחקם הנוקשה והגס. אבל העתונים בדנמרק הפגינו הערצה לשחקן וכינוהו „הפלא החדש שנולד לעולם הכדורגל".

לאודרופ הוגדר כאמן הכדור, שנוהג כארטיסט לכל דבר. „תענוג לראות אותו על המגרש. הוא מלטף את הכדור, משתלט עליו, מתפנק עימו, מנהל עימו שיחות. הכדור נכנע לו. בין השניים מתפתחת הרמוניה מקסימה". השער שהבקיע נגד אורוגוואי הותיר את המומחים פעורי פה.

מיכאל לאודרופ השתתף במשחקים רבים באיטליה, במדי „יובנטוס", וחווה על בשרו פעמים ללא ספור את תחושת הכוכב הבין־לאומי. אלא שכאן, במכסיקו, הכל עולה על כל מה שידע עד כה.

„זה כוכב־תותח שקם פעם בדור" – משבחים אותו בפניו. גם אחיו, מורטן, מגלה כשרון נדיר, ויש אומרים שהוא אף עולה על אחיו הבכור. כבר עתה מנסים לחפש למורטן כמה קבוצות בחו"ל – והוא דוחה את חיזוריהם עד שיסיים לימודיו.

אסתר אדלשטין

השר הדני הפך ל„חוליגאן"...

„העולם משתגע עלינו – כולם אוהבים אותנו" מדווחים למשרד החוץ הדני, שגרירי דנמרק ברחבי תבל ומדגישים כי ההערצה לדנמרק גואה על גדותיה. מסתבר כי הערצה לנבחרת הדנית, הפכה אוטומטית גם להערצת החוליגאנים – האוהדים הדניים השורצים לעשרות במכסיקו. המונים מנסים לצוד ולבקש חתימות לא רק מהשחקנים – שהגישה אליהם כמעט בלתי אפשרית – אלא גם מבני הזוג יאנסן, האוהדים הדניים הנלהבים, המתראיינים בהנאה גדולה לרדיו ולטלוויזיה וגם מתייצבים לפני כל מצלמת תיירים בפוזה מתאימה.

גם שר התרבות הדני – שהכתיר עצמו לשר הספורט – מעדיף בימים אלו להיות „חוליגאן" במכסיקו, מאשר שר בקופנהאגן. שר התרבות ששה בכל ימי המשחקים בגזה, נאלץ לעזוב את מכסיקו ביום ראשון לישיבת ממשלה והוא מודה עשה זאת ב„מורת רוח ובמפח נפש". אין פלא, הוא מעדיף להמשיך וללחוץ ידיים בהתלהבות גלויה עם הקבוצה הדנית העושה פרסומת לדנמרק בקשרי ספורט – יותר מאשר הוא ואנשיו מסוגלים לעשות אי־פעם בקשרי תרבות.

לא חשוב מה תעשה הנבחרת הדנית בהמשך הדרך, כבר עכשיו ברור שהנציגים היחידים של סקאנדינאוויה במונדיאל קנו עולמם. ואין בנמצא פוליטיקאי שיעז לדבר על משחק פרט לכדורגל...

אסתר אדלשטין, סופרת „מעריב" בקופנהאגן

במכסיקו רק מדברים על האוויר ואיש אינו עושה מאומה נגד זה...

כבר לאחר כמה ימים במכסיקו – מגיע זר למסקנה כי המכסיקנים הם „אנשים עליונים" – כותב ג'ורג' ווסיי, שליח „ניו יורק טיימס" במונדיאל.

„הריאות שלהם, מערכת העיכול ומיזוגם – מסוגלים להתמודד ולהתרגל לערפיח, למים ולפקקי התנועה. מעט מאוד אנשים מסוגלים להתרגל לעשות דברים מוזרים.... כל מבקר הריאות נגם על כדורי־הרגל של 2300 מ' מעל פני הים, מגלה במכסיקו־סיטי, היושבת בגובה של 2300 מ' מעל פני הים, מגלה מיד כי הנשימה איננה כאן פעולה אוטומאטית שלה הוא/היא מורגל. הליכה של כמה צעדים, או טיפוס במרומי איצטדיון הענק, מביא אותך מיד לחוש מחנק ורצון דחוף לחמצן נוסף בתדירות גבוהה.

„כל אחד מדבר על האוויר במכסיקו – אבל איש אינו עושה דבר בעניין הזה... הקנדים התאמנו זמן מה בהרי קולוראדו ואחר־כך, באורח מוזר, ירדו לפני בואם למכסיקו להשתקשק במימי מפרץ פלורידה. הסובייטים – כדורגלנים מטעם, עובדי מדינה מסובסדים – התאמנו במחנה סגור ומבודד בהרי קווקז. אנזו בירזוט, מאמן איטליה, הביא את שחקניו למכסיקו כבר לפני שנה – כדי שיתרגלו. גם בובי רובסון עשה כך ופרנץ בקנבאואר.

„כמה שחקנים טוענים כי הכדור נע יותר מדי זמן באוויר, בגלל דלילות החמצן. אחרים מעריכים כי השוערים סובלים משום שעליהם לנסות ולבלום בעיטות שנעות בזיג־זג, במיוחד כשהן יוצאות מרגליהם של תותחנים בעלי שם עולמי, שעיקר כוחם בכדורים מסובבים כמו מדחף.

„אלא שהתחזית האחרת בדבר שערים רבים, לא נתממשה – כי עד כה רוב הנבחרות שיחקו על מנת לחסוך באנרגיה. אנזו בירזוט, מאמן איטליה – גבר מרשים ושתקן בדרך כלל – הסביר: 'אי אפשר לצפות במצב הזה ששחקנים ירבו לרוץ וימסרו מסירות ארוכות. אי אפשר 'לכסות' כל כך הרבה שטח. לכן העדפנו מסירות קצרות'.

„אנחנו שורדים כאן – הוסיף בירזוט – בעזרת ספאגטי גבינת־פארמאזן, שמן זית ומים מינרליים שהבאנו מהבית. ללא זה – אי אפשר היה לחיות במכסיקו".

שעשועים – כן; לחם – לא

שלטונות מכסיקו עשו מאמצים עליונים בימים האחרונים למנוע הפגנות נגד המונדיאל – והצליחו לתעל את רגשותיהם של מאות אלפי רעבים, מובטלים וחסרי־בית לאכסטזת הכדורגל, במקום למחאה על מצבם.

מכסיקו קיוותה כי באירגון־המשחקים היא תרוויח, לא רק כספית, אלא בעיקר תתקן את הדימוי השלילי שדבק בה מאז הימים השחורים של 1982 ומשבר החובות והנפט. אלא שנמצאו גורמים לא מעטים שתפסו הזרהור שני, במהלך המשחקים – בדבר כדאיותם. והנה, כאשר אך החלו התארגנויות להפגנות מחאה של רעבים, תחת הסיסמא: „אמונים, ולא שערים", התארגנה לשכת העתונות של הממשלה כדי לפעול נגדה.

נסיונות לקיים שביתות־שבת ומצעדי־מחאה בקירבת האיצטדיונים המרכזיים, ובעיקר „אצטקה" – טופלו ביד ברזל. אבל כל עוד היתה מכסיקו בתמונת המשחקים – חלה רגיעה מסויימת.כולם היו עסוקים בכדורגל...

כבר נשמעות טענות נגד גורמי תיירות שהונו את מארגני המשחקים. עובדה: למכסיקו לא הגיעו 100 אלף תיירי־כדורגל כפי שציפו, אלא הרבה פחות מזה. כרטיסים רבים נמצאו ללא דורשים. איש עדיין לא עשה את החישובים המתאימים, אבל ברור כי יהיו הפסדים כבדים.

ואם בכל זאת ישאר קצת כסף בקופות – יקבלוהו, לפני כל האחרים, חברה פרטית בשם „טלה־ויזה" וכמובן ההתאחדות הבין־לאומית לכדורגל, פיפ"א.

אנצו פראנצ'סקולי

„אל פרינציפ" ישחק בפאריס

לברנד שוסטר יש את גבי; לאנצו פראנצ'סקולי – את מאריאלה. המשותף לשניים: הנשים, בנוסף ל„תפקיד" החברה בחיים, היא גם מנהלת העסקים.

אך בעוד שגבי שוסטר, אשת־חיקו־הנצחית של ברנד, הכוכב הגרמני של ריאל מדריד, הצליחה להניאו מלהשתתף במונדיאל, סברה מאריאלה אחרת: בעלה, המכונה באורוגוואי מולדתו „הנסיך", לא עמלה קשה כדי לשכנעו להשתתף במדי נבחרתו. במשחק עם מערב־גרמניה הבקיע את שער היתרון, ורק מאוחר יותר הישווה קלאוס אלופס.

פרנצ'סקולי, 25, „אל פרינציפ" – כפי שהוא מכונה במונטווידאו – שיחק עד לעונה האחרונה במדי „ריבר פלייט" בארגנטינה, שם הוכתר, זו השנה השניה ברציפות בתואר „מלך השערים".

בעונה הבאה יראו אותו באירופה. יחד עם פייר ליטברסקי, הבין־לאומי של גרמניה, ישחק אנצו פרנצ'סקולי ב„ראסינג פאריס".

את פרטי החוזה עם הקבוצה הצרפתית הכינה מאריאלה, שהפכה ליועצת של בעלה (שלמד משפטים, אך הכדורגל קטע את הקריירה שלו...). מיד לאחר שהחלו המשחקים במכסיקו, טסה סניורה פראנצ'סקולי לפאריס, כדי לחתום בשם בעלה על חוזה לעונה הבאה.

ומה עם גבי שוסטר ?

ג'אני ריברה שב למכסיקו

שחקנה הבינלאומי לשעבר של נבחרת איטליה, ג'אני ריבדה, שב למכסיקו 16 שנה לאחר הגמר שבו ניצחה בראזיל את איטליה 4-1. הפעם – בשליחות עתונאית.

בטיסת איר־פראנס בקו פאריס – יוסטון – מכסיקו, אפשר לגלות בין העתונאים האיטלקים גבר כבן 40, מוכר לכל הסובבים אותו. רבים מזהים את כוכב נבחרת איטליה בעבר. „בעבר הרחוק" מדגיש ריברה.

נוסטלגיה. ריברה אינו בוכה על נעוריו. „כל עוד אני לא מגיע למגרשים עצמם – אני עדיין לא חש עצבות. אך כאשר אהיה מול האירועים במגרשים -- אני משוכנע שמשהו יתרחש אצלי עמוק בפנים. בינתיים זה בסדר. זאת הפעם הראשונה שאני שב למכסיקו מאז 1970. כאשר אראה את השחקנים על המגרש – כל התמונות מן המונדיאל של אז ישובו לנגד עיני". ריברה זוכר טוב את מכסיקו 70'. הוא היה אז מבשל השער בחצי הגמר נגד גרמניה, שער שהעלה את ה„סקואדרה אזורה" לגמר.

כיום ריברה אחראי על חברה העוסקת בשליחויות. עד לפני שנה היה אף סגן־נשיא בקבוצת „מילאן". במונדיאל במכסיקו ישמש ריברה פרשן בשירות הרדיו האיטלקי וישלח מרשמיו לשני עתוני ספורט.

הקריירה הבין־לאומית של ריברה הסתיימה ב־1974, באליפות העולם במערב־גרמניה. משחק התיקו 1-1 נגד ארגנטינה באותה אליפות, היה משחקו האחרון במדים הכחולים.

„בארגנטינה 78' נולדה לאיטליה נבחרת חדשה", אומר ריברה. „נבחרתנו שיחקה יותר מאחור". כאשר הוא אומר נבחרתנו – הוא מתכוון לזו של ריבה, פאקטי, בונינסיינה ושלו כמובן. עמודי התווך של אותה הנבחרת. „הנבחרת החדשה משחקת משחק פתוח יותר. הסגנון החדש של איטליה הביא לה את המקום הרביעי בארגנטינה וב־82' זכתה נבחרת זו בגביע העולמי".

מה יהיה ב־86'? „לסקוואדרה אזורה אין היום בוס. אין שחקן אחד שהוא מעל לכולם. אך אסור לשכוח שגם ב־82' זכתה איטליה בגביע כשבשורותיה אין מצטיין או בולט בצורה מיוחדת, להוציא אולי את פאולו רוסי שהבקיע כאשר איטליה נזקקה לו. איטליה זכתה בגביע בזכות משחק וליכוד קבוצתי".

במשחקי מכסיקו לא מפסיק ריברה להתרוצץ בין הנבחרות, ולא שכח לברך לשלום את שחקניה האנגלים של „מילאן", ריי וילקינס ומארק הייטלי.

„אין זה סוד שהתנאים במכסיקו מקנים יתרון לנבחרות הטכניות. מה שאני זוכר מהמשחקים ב־70' זה שההתאקלמות במקום קשה בפתיחה. הנשימה קשה, הכדור מטעה וכו'. לכן אני מייעץ לכל הכדורגלנים: 'פיתחו את העיניים'"...

דטמאר קראמר, מומחה מערב־גרמני: המטרה – להגיע בשלום לשלב השני

האם המונדיאל 86' מבשר על כיוון חדש בכדורגל העולמי ? האם ניראו בו חידושים, שיתפשטו כאופנה לשאר העולם ? – שאלות אלו ואחרות הציגו כתבי „די־וולט" למומחה הכדורגל המערב־גרמני דטמאר קראמר. יש בתשובותיו כדי לעניין כל חובב ספורט, לא רק בגרמניה.

מהי מגמת פניו של הכדורגל העולמי ?

– דטמאר קראמר: בהדרגה מתחילים הדברים להתעצב. שאלת השמירה – אישית או איזורית – המעסיקה את דעת הקהל ואנשי מקצוע רבים בעיקר במערב אירופה, אינה נראית כאן במכסיקו, בלתי עניינית ואין עוסקים בה כלל. אמנם המאמנים נוהגים להורות על שמירה אישית, אך איש אינו מתרגש אם השומר מחליט על דעת עצמו לעבור לשמירת־שטח. אם חלוץ פיקח מנסה לבלבל את האויב ומנסה את מזלו בחילופי אגף, אין ההגנה מוטרדת ממהלך זה, כי שומר הראש יודע ומשוכנע, ש„שם" מחכה לחלוץ הפיקח מגן מסור לא פחות. ספ הרברגר (אבי הכדורגל בגרמניה שלאחר מלחמת העולם השניה ומי שהצעידה לזכייה בגביע העולם 1954), כבר קבע מסמרות לפני שנות דור: „יש לנהוג תמיד בהתאם לנסיבות".

האם צברת התרשמויות נוספות ?

– אמנם כן. הנבחרות שהיטיבו להכין שיעורי־בית, כמו חלוקה ויזואלית נכונה של המגרש והתפרשות יעילה במרחב – עשו חיל, לעומת אלו שסמכו יותר מדי על שיטת ה„סמוך". הדרך הנכונה לתנועה בשטח היא בעיקרה – „כולם להתקפה ומיד לאחר מכן, כולם להגנה", או „כולם ימינה ומיד – כולם שמאלה ! בשיטות משחק זאת כמעט שלא יתכנו ,חורים' במערכים השונים. ברית־המועצות וצרפת מגלות מיומנות בדרך משחק זו יותר מאשר כל היתר".

ומה בדבר קשיי הנשימה, תוצאת האוויר הדליל והחום הכבד מנשוא ?

– קצב המשחק שאליו הורגל אוהד הכדורגל במערב־גרמניה, למשל, אינו ניתן להשגה בתנאי מכסיקו. אין להעלות על הדעת כידרורים כמו בבבית. המסירות צריכות להיות מתוחכמות במיוחד, כדי להוציא את היריב משיווי משקלו; לפעמים, כמו שאומר הפתגם, דווקא הדרך הארוכה היא הקצרה. הרוסים המחישו זאת בצורה יוצאת מהכלל: הם הישהו את הקצב, נתנו להונגרים לשבור את הראש – ואז לפתע, בלי אזהרה קודמת – פרצו לעבר השער".

מומחה קראמר: להתקדם לאט – אבל בבטחון...

האם לא חטאו אחדות מהנבחרות בבזבוז כוחות בלתי נסלח ?

– המטרה הראשונה, של כל ה־24, היתה להגיע בשלום לשמינית הגמר והיא קידשה את כל האמצעים. מאמן מצליח צריך גם לדאוג לעתודה לקראת השלבים המכריעים, אם בכלל יגיע אליהם בשלום. קחו את אנזו בירזוט, שיכול היה לכתוב „דוקטוראט" – אחרי ספרד 82' – בנושא „איך זכיתי בגביע העולמי, בלי לעשות רוח יותר מדי מוקדם ו" שיהיה ברור: המומנטום של האיטלקים בספרד – לגבי חלוקה הדרגתית של הכוחות – היה כה יעיל ועוד ילמדו אותו בדורות הבאים. דומני, שגם בחורי הנרי מישל, מאמן צרפת, ניסו להפיק את לקחי ספרד והתקדמו במכסיקו לאט, לאט – אבל בטוח.

כולם שואלים: דייגו איכה ?

דייגו ארמאנדו מאראדונה, כוכב ארגנטינה, הוא עדיין חידה בעיני מומחים רבים שעוקבים אחריו בעניין מיוחד במשחקים המונדיאל 86'. הכל ציפו ש„ילבוש אותו בסערה". עד כה, כך טוענים כמה מהם, הוא לא עשה משהו מיוחד, להוציא מבצעי־בזק פה ושם שלא הותירו רושם עמוק. לעומת הגורסים כך – יש כאלה המוצאים אצלו נקודות־זכות. אולפרט שרדה, פרשנו של העתון „די וולט", הביא כמה מהן:

עד לפני שבוע נהגו רבים להתלוצץ על חשבונו: איך הוא מזיע דייגו ארמאנדו המסכן ? באיזו איטיות הוא מתנהל עם הכדור, מאראדונה הטוב. והביטו, הביטו, הוא גם עונד עגיל זהב קטן על אוזנו. מה קורה עם ד. א. האלוהי ? האם הוא בדרך להסבה מקצועית...

דייגו ארמאנדו הפך עד עתה, שלא מרצונו, למעין ליצן. מהמוניטין העולמי שהביא עימו למונדיאל, לא נותר מאומה. לאילו הישגים זכה עד עכשיו ? – אפשר לקבוע ללא היסוס: מאראדונה הגדול הוא „לא סחורה".

„בטכניקה, כך אומר עליו סזאר לואיס מנוטי, שהיה מאמן ארגנטינה במונדיאל־שלה, ב־78' – לא גילה כל התקדמות לעומת המונדיאל הקודם ובמישור האנושי־החברתי ? – נו, כן, אף אחד לא יבוא לטעון שהבחור הוא יותר מדי חכם".

אבל, קובע שרדה, טועים מנוטי וגם אלה שחושבים כמותו, ששום דבר לא משתנה בחיים: דייגו ארמאנדו משקיע כיום מאמצים רבים כדי להציג

במכסיקו את מאראדונה החדש. משחקה של ארגנטינה עם איטליה שימש לכוכב הבין־לאומי כרטיס ביקור מחודש לזירה העולמית.

עתונאי מכסיקני הצליח לבטא בצורה קולעת את מה שחשו אלפי הצופים שחזו בעימות הלטיני הזה: „איטליה חופשה ראש לנבחרתה, בעוד שארגנטינה חיפשה נבחרת כדי להצמיד לראשו של מאראדונה!"

מאז הקרב הזה, משמש מאראדונה ראש לכל דבר: גם במובן המילולי – למרות קומתו הנמוכה – משחק־הראש שלו מסוכן ביותר – וגם במובן המנהיגותי־סמכותי: מיניו המוצלח ל„קפטן", העלתה את שיעור קומתו גם בעיני חבריו האנוכיים.

ואולי זו,לפי שעה התרומה הגדולה של המונדיאל לכוכב־העל הנחשב לכדורגלן היקר בעולם.

עבור לעמוד 22...

הכל בידי עומים...

מכסיקו אינה עוד בבחינת נעלם לגבי פרנץ בקנבאואר ★ ה„קיסר" של הכדורגל המערב־גרמני מודע לכל הסכנות האורבות על כל צעד ושעל בארץ האצטקים ★ שם המשחק שם, לדבריו, הוא „פוקר בצהרי היום". יש לך ג'וקר – הרווחת; אין לך – הפסדת ★ יוצא חוצץ נגד מאמרי הביקורת בעתונות ★ מתכנן חופשת־גולף בקיצביהל ★ אינו מאמין עוד באמונות תפלות, רק בדבר אחד: באל הכל יכול ★ ראיון שפורסם בכלי התקשורת במערב־גרמניה.

שרות „שבועספורט"

זה יכול היה להיות משהו מעורב בסגנון קונסאליק, סימל ולוריו, תחת הכותרת: „סבוטז'ה בגביע העולם במכסיקו". וסיפור המעשה – כרלקמן: הנבחרת המערב־גרמנית בכדורגל נתונה ללחצים: מרגלים לבושים במדי מלצרים מסתובבים במסדרונות בית־המלון, מטים אוזן לכל שיחה; הטבח הראשי – שאינו אלא מרגל מטעם הנבחרות האחרות – מכין תקרובת עשירה שתוצאותיה עוד תיוודענה ברבים; פקיד הקבלה, אף הוא כנראה סוכן שתול, נועץ עין בכל הבאים והיוצאים. „נקמת מונטסומה", אותה מחלה שכיחה במכסיקו – שרק המכסיקנים אינם יודעים עליה – מפילה חללים במחנה הגרמני. כל אלה במטרה אחת ויחידה: לעצור את ה־11 של גרמניה!

לשמע התסריט הפיקטיבי הזה, לא יכול אפילו ה„קיסר" הגרמני, פרנץ בקנבאואר שלא לחייך. מאוד יתכן שקרא ספרים רבים בנושאי ריגול, מתח וחבלה, אך לכלל מעשה – מה עוד שמדובר בנבחרתו שלו – הוא משוכנע שזה לא יגיע.

„לא, לא", אומר פרנץ בניב הבאווארי הכבד שלו. „אני לא חושב שזה דבר שיכול לקרות לנו במכסיקו"...

ובכל זאת – זהירות לא תזיק...

ואם כבר מדובר במכסיקו, אין דבר שאינו גלוי ואינו ידוע. ספורטאים רבים ביקרו כבר בארץ האצטקים פעמים מספר ואסור לשכוח שמשחקים בגביע העולם נערכו שם גם בשנת 1970. נבחרות רבות, כמו גם קבוצות, שיחקו באוויר הדליל של מכסיקו ולמדו להכיר את התנאים המיוחדים השוררים במדינה זו.

„צריכים לגלות משמעת מירבית" – מוסיף ה„שף" בקנבאואר. „אי אפשר לעצור ליד כל קיוסק ולשתות קוקה קולה עם קרח. דבר כזה לא יתכן. יש בכך סיכון רב ולגבי ספורטאים הוא גדול מדי. אך כאשר מדובר בבתי־המלון הגדולים ובמסעדות הטובות – אפשר להיות בטוחים יותר".

לחם מהבית

הגרמנים אינם סומכים על המזל. הם הביאו מהבית למכסיקו כמויות גדולות של מזון כדי להיות תלויים כמה שפחות באשפי המטבח המכסיקנים. בקנבאואר עצמו, „שרוף" על לחם, דאג לצייד את המשלחת במנות גדולות של דברי מאפה ביתיים. „למה למנוע מאיתנו את הלחם והחמאה שאנו כל כך רגילים אליהם?"

אך בנוסף, אין ה„קיסר" חושש במיוחד בנקודה זו. ערב היציאה נשמע רגוע ואומר: „אני בכל זאת שמח לנסות בכל פעם משהו חדש מהמעדנים של המדינה אליה אני נוסע". המאכל האהוב עליו במכסיקו: טורטיה. תחליף קצת שונה ל„אפפל־שטרודל"...

כשמדברים על מכסיקו – אין כמו פרנץ להכיר את המדינה. הוא ביקר שם עוד בימים של שנות ה־70 שבהם היה כדורגלן פעיל, ולאחר שזכה להניף את גביע העולם ב־1974 ועשה קריירה שניה ב„קוסמוס" של ניו־יורק, הירבה לבקר במכסיקו. ה„קפיצות" שלו, במדי „קוסמוס", לאקפולקו, מכסיקו־סיטי, פואבלה, גוואדאלאחרה וליאון – היו לדבר שבשיגרה.

חופשה זולה...

פרנץ מכיר את הסביבה, את המדינה, את תושביה, מנהגיה, מועדוני הלילה שבה, המסעדות הגדולות, בתי־המלון ובריכות השחיה. רק דבר אחד אינו יודע: את השפה. הלשון הספרדית אינה שגורה בפיו. אבל זו, כנראה, דרכם של הכדורגלנים שלשון הדיבור הנהירה להם היא בעיקר על מגרש הכדורגל.

הוא עצמו טס, כמובן, עם הנבחרת המערב־גרמנית למכסיקו. דיאנה, חברתו לחיים מאז גירושיו, באה בעקבותיו ותשהה במחיצתו בחשבון המשחקים. מי שחושב שלמאמן המערב־גרמני צפויים חיים זולים במכסיקו – טועה איפוא טעות חמורה...

„אני מכיר את זה. תמיד נשאר משהו לקנות. תמיד נשאר משהו לראות, תמיד האשה אומרת 'אולי עוד שבוע אחד באקפולקו' וככה זה נמשך. אבל אחרי חמישה שבועות במכסיקו – אני משוכנע שהכל יצא לנו מהאף ונשמח לחזור מהר הביתה..."

התוכנית המיידית אחרי המונדיאל: חופשה במעון הקיץ שלו בקיצביהל, אוסטריה. שם, ורק שם, יוכל לפוש מן העומס, מההכנות, המשחקים, לצאת לצידה את כל העיתונים ולהקדיש את הזמן למשחק הגולף האהוב עליו בחברתו של טוני זיילר, לשעבר אלוף אולימפי בגלישה וכיום נשיא מועדוני הגולף בקיצביהל.

א־פרופו גולף. בקיצביהל מבלה עתה חופשה ברנר שוסטר, כדורגלנה הגרמני של ברצלונה הספרדית שלא הצטרף למסע נבחרתו למכסיקו. העומדת מאחורי ההחלטה הנועזת אינה אחרת מאשר גבי, אשתו, ולא מעט בגללה נשמע ברנר משמיץ את הנבחרת הגרמנית: „אני חושש שהגרמנים לא יעברו אפילו את השלב הראשון במכסיקו. נקווה מאוד נוכל לראות את כולם משחקים גולף, כאן בקיצביהל"...

וזה עוד לא הכל. ברנר שוסטר טוען שהרוח מהפוליטיקה והדיפלומטיה קנו להם אחיזה בנבחרת מערב־גרמניה, „שם כל אחד עושה מה שהוא רוצה, אין מערך אחורי, אין מערך קדמי, אין שיטה למשחק".

„מניין הוא יודע את כל אלה?" – רוגז בקנבאואר. „הרי הוא לא השתתף כלל באימונים שלנו ומניין לו אם יש או אין לנו שיטה?".

250 תשובות שונות...

למרבה הצער – דעתו של ברנר שוסטר אינה נשמעת כדעת יחיד. גם עדת העיתונאים טורפת ודורסת כאשר מדובר בנבחרת הלאומית. מדי בוקר, צהריים וערב נשמעת השאלה, החוזרת על עצמה: „מרוע זה וזה אינו בנבחרת?", או לחילופין: „ומדוע הוא כן בנבחרת?"

„אני לא יכול להתמודד עם כל העולם. אני עושה הכל לפי הבנתי ובהכרה מלאה. לו שאלתי את העיתונאים מי לדעתם צריך להיות בנבחרת, הייתי מקבל 250 תשובות שונות. לכן החלטתי למתוח קו על העיתונות, לשאול רק את הנוגעים בדבר, להתייעץ עם האנשים הקרובים אלי, כולם אנשי מקצוע וככך להמשיך בעבודתי".

מי הם הקרובים אליו?

בשאלות חשובות מתייעץ פרנץ בקנבאואר עם עוזרו קופל. בשאלות עדינות יותר הוא אינו מהסס להרים טלפון ליו"ר ההתאחדות הגרמנית לכדורגל, הרמן נויברגר, ובעניינים טכניים הוא מחליף דעות עם מאמנים, ביניהם ארנסט האפל, אודו לאטק ואחרים.

לשם מה דרושים לו כל חוות הדעת מאנשים שונים?

„זהו דבר ברור ומובן מאליו. לכל אחד יש דעה משלו. כל אחד הוא איש מקצוע בפני עצמו, ראה נבחרות ושחקנים רבים בפעולה. עלי מוטלת ההכרעה

(סוף בעמוד 10)

שעון החול אוזל („פרנקפורטר אלגמיינה").

רובסון: „תודה בחורים, ועכשיו נשחק גרוע יותר"...

„וכאן, מאזינים יקרים, יש לי הרושם ששתי הקבוצות מסתפקות בתיקו"...

ציור של באס ב„פרנקפורטר אלגמיינה".

(המשך מעמוד 8)
לאסוף את כל הפרטים, לגבש את כל הנתונים ולהחליט לבסוף על ההרכב והשיטה שבה אבחר לשחק".

ואגנר וג'יימס לאסט

בחלל החדר שבו התקיים הראיון עם ה„קיסר", אפשר לשמוע צלילים של ואגנר, ולעתים בוקעים מן המקול גם את צלילי התזמורת המפורסמת של ג'יימס לאסט. התרגעות נוסח פרנץ.

„אתה צריך לדעת", הוא אומר למראיין, „שאני כבר 22 שנה בעסק. יותר מקצת מושג יש לי. שיחקתי בכל הדרגות האפשרויות וזכיתי בכל התארים הקיימים בעולם, כולל גביע העולם. אי אפשר לומר עלי שאני ירוק וגם הגיל לא חייב, בהכרח, לשחק תפקיד. כאשר כדורגלן הוא טוב לא שואלים בן כמה הוא אלא מתבוננים בביצועיו בשדה. ב־1958, כך קראתי, הופיע בנבחרת בראזיל ששיחקה בשוודיה בחור בשם פלה. רק לאחר שהסתיימו המשחקים התפנו כולם לדעת שהמטאור הזה הוא בסך הכל בן 17.

„מאמרי ביקורת בעיתונות ? – במידה מסוימת אני מקבל בתנאי שהכתיבה היא מקצועית, לעניין, ואין בה כל נגיעה אישית. בסך־הכל מי כמוני רוצה להצליח בנבחרת. על העיתונאים לדעת שעתידי נמצא, למעשה, בידי. ההחלטה כולה שלי. בנצחון – כולם שמחים. הכשלון הוא יתום. רק שלי. להם, לעתונאים, נותר רק לכתוב.

הבדיקה אצל הרופא

„קרה, שבשעת כעס אני נשמע אומר שמאמרי ביקורת אינם מעניינים אותי כלל, ובאיזה שהוא מקום גם ציטטו אותי כאילו אמרתי שכל המאמרים מעניינים אותי כאילו היתה זו עוד תאונת אופניים בפקין"...

אחד מסודות ההצלחה הגדולים של פרנץ בקנבאואר הוא השמירה על הכושר הגופני. הבדיקה התקופתית אצל הרופא היא חוק כל יעבור. כדורגלנים וספורטאים רבים נוטים לזלזל בערכה של הבדיקה הרפואית. אין כמוהם להצטער על כך ביום מן הימים.

את התידרוך הרפואי קיבל בקנבאואר אצל פרופ' פולקמאר בילאו מאוניברסיטת יוהאן־וולפגאנג־פון־גתה בפרנקפורט. האיש נחשב למומחה מן המעלה הראשונה. אין פלא. הוא היה אחראי להכנות של ספורטאי מזרח־גרמניה למשחקים האולימפיים.

המלחמה בצהרי היום...

פרופ' בילאו משוחח ארוכות עם בקנבאואר, משיא לו עצות, מתאם עימו את האימונים וכמו כן את התפריט הדרוש לספורטאים. כיום, כשאינו משחק עוד, ממשיך בקנבאואר לבקר אצל פרופ' בילאו ושמח לשמוע בתום כל ביקור את המילים:

„ארוני הקיסר – אתה בכושר גופני מצוין!"

„ארוני הפרופסור", שואל בקנבאואר, „מה לעשות נגד החום במכסיקו ? לשחק ב־40 מעלות בצל זה אינו דבר שאנו, האירופים, מורגלים לו וכגלל הכולי השעות תובת עלינו לשחק לעתים בשעה 12 בצהריים כאשר השמש מכה על ראשי כולנו".

הפרופסור מחייך: „עוד לא המציאו משהו שיילחם בחום. אפשר להילחם בכל מיני תופעות לוואי, החל מתזונה וכלה בשינה, אבל נגד החום – אין פשוט מה לעשות".

פרנץ בקנבאואר קורא למאבקים במונדיאלו „משחק פוקר בשמש". כאשר הג'וקר, לדבריו, הוא הכושר הגופני. „יש לך ג'וקר – הרווחת. אין לך – הפסדת".

האם אתה מאמין במזל ?

– „לומר לך את האמת – כשהייתי שחקן היו לי אמונות תפלות רבות. לפעמים החלטתי לא ליכנס לחדר הלבשה זה או אחר, לפעמים התלבשתי באיזה ספסל לבחור. חזרתי על עקבותי כאשר ראיתי חתול שחור חוצה את הרחוב, השתדלתי לא לעשות מאומה בימי שישי שלהם חל ה־13 בחודש, ועוד שטויות מהסוג הזה...

„היום אני אומר שזה שטויות, אבל אז, כאשר שיחקתי, האמנתי בכל הדברים הללו בלב שלם. היום אנו יכולים, מבחינתי, לשחק אפילו ביום שבו חל ה־13 בחודש... שום דבר כבר לא איכפת לי בשטח הזה, פרט לדבר אחד".

והוא?

– „אני מאמין שהכל בידי שמים".

הכל מוכן לקראת מכסיקו. סומברדו ענק וגם לחם מחבית...

בקנבאואר בקנבאואר

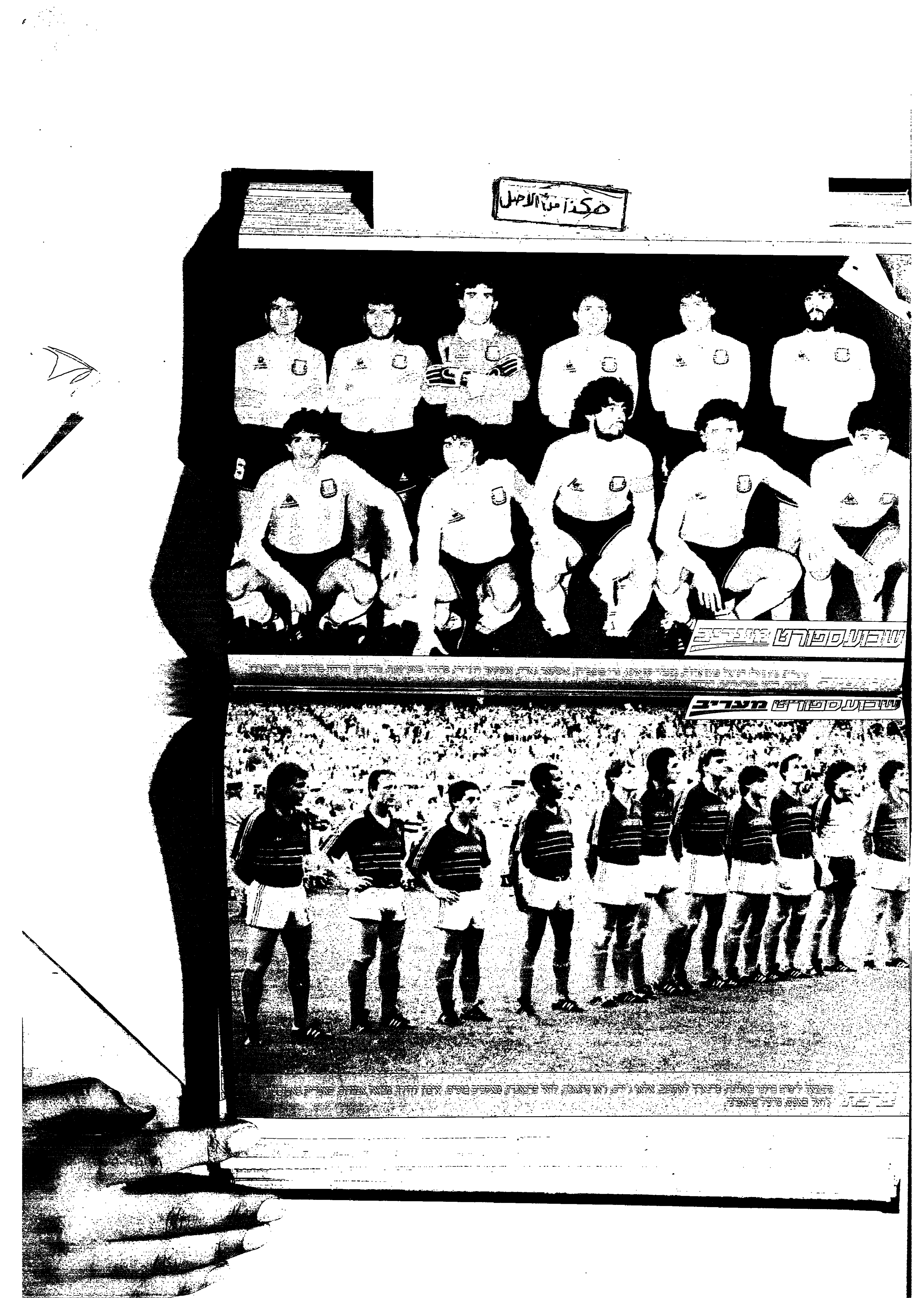
הלהיט החדש המושמע כיום ברחבי גרמניה הגיע מאנגליה. אלאן ויתל, שהעלה לראש המצעד את השיר „רומניגה, רומניגה", עשה זאת שוב. בשיתוף פעולה עם אשתו, דניס, הלחין את השיר „בקנבאואר, בקנבאואר" שהפך להיות פופולארי – כל עוד שהנבחרת עושה חיל ומצליחה במונדיאל...

התרגום לעברית מהמקור האנגלו־גרמני, אינו יוצר כמובן את החרוז הנכון, אך בגרמנית זה נקרא כך:

"Wollt ihr Power, dann ist der Name Beckenbauer"

בתירגום: „אתם רוצים כוח – השם הוא בקנבאואר".

להשיג, כמובן, בכל רחבי גרמניה ואירופה. ואולי גם במכסיקו.

هكذا من الأصل
שבועספורט מעריב
שבועספורט מעריב

מחזות השמחה – תופעות יום ולילה במכסיקו־סיטי צילום „איי.פי."

מכסיקו־סיטי בימים אלה, היא עיר של מטורפים. עניים מרודים, שאין להם מה לאכול, ממלאים את הרחובות 24 שעות ביממה, שמחים, צוהלים, דוחקים הצידה את בעיות השעה ★ הבעיות יתעוררו מחדש עם הישמע השריקה האחרונה, בערבו של ה־29 ביוני, אבל זה כבר סיפור אחר...

החנויות כבר סגורות. קרני השמש הספיקו לומר שלום ולהתראות למדינה המדוברת ביותר כיום בעולם – מכסיקו. שלושה בחורים צעירים צועדים ברחובותיה ההומים של מכסיקו־סיטי. המטרה להגיע הביתה: „אמצעי התחבורה הטוב כיום במכסיקו־סיטי זה הרגלים", יאמר אחד מהם. „להיכנס למכונית, פירוש להיתקע לזמן ארוך", יוסיף חברו. בכבישים פקקים רבים והמכוניות צופרות. על המדרכות המצב לא טוב יותר. היסטריה המונית. מכסיקו במונדיאל – מכסיקו בטירוף.

כיכר העצמאות במכסיקו־סיטי עם אנדרטת המלאך. ה„אנחל" במרכז, מפגיש שכבות חברתיות שונות מלאומים רבים. כל רחוב באיזור מספק הצגה פרטית משלו. יש רחובות שאף מספקות מספר הצגות. ההצגה הראשית כרגע היא מחזות היסטריים ומעשי בריונות.

מאז האירועים המביכים שהיו בלילה שבין השלישי והרביעי ביוני, ליל הפורענות, הגבירה המשטרה את כוחותיה ואף הגבירה את האמצעים כנגד הבריונים. בעזרת גדר שהציבה המשטרה סביב ה„אנחל" – היא מבקשת למנוע שנית מגע בין אוהדים חוגגים ופסל המלאך, שהפך בימים אלה למלאך מבוהל. מספר רחובות ב„אזור הורוד" סגורות בפני תנועה – לא רק של מכוניות אלא אף להולכי רגל. אנשי בטחון עם קסדות לראשיהם ומקלות בידיהם, מסיירים ברחובות אלה ודואגים שהסדר ישמר. לא תמיד בהצלחה.

רחוב קופנהאגן

מכסיקו כולה מתלהבת מן המונדיאל. זוהי חגיגה שהיא לא רק לכבוד הכדורגל, אלא הרבה מעבר לכך. צופרים במשך שעות. אנשים מסתובבים ברחובות כשמגרונותיהם בוקעת שוב ושוב הקריאה „מחיקו, מחיקו". בעזרת משחקי המונדיאל מבקשים לברוח מן המציאות. אותה מציאות שאפשר לקרוא אודותיה יום אחר יום בעיתונים. מכסיקו על סף פשיטת רגל. שער הדולר קפץ ב־24 שעות בלבד מ־540 פזות ל־715 פזות. שער רשמי, כמובן. על השוק השחור לא מדברים כלל.

רחוב קופנהגן. המסעדות ובתי הקפה מפוצצים. אנשים בחליפות אלגנטיות יושבים לצד לובשי אימוניות ומולצות טריקו פשוטות. זרים עד לפני המונדיאל, כעת חברים. יש להם מכנה משותף – הנבחרת הלאומית. הויכוח היותר רציני שתשמע בין המשוחחים כאן, זה מי אוהב את מכסיקו יותר ומי מוכן להקריב יותר למענה. לצד המכסיקנים אפשר להבחין בקבוצת אנשים. שוב ושוב משבחים אלה את איטליה. הדבר רחוק מלהפתיע כאשר מדובר בחבורת איטלקים. לא הרחק מסתודדים להם הספרדים ואם מסובבים טיפה את הראש, אפשר להבחין גם בנציגי ברזיל. אלה גאים בנבחרתם ומנוסים כבר במלאכת העידוד, מונדיאל אחר מונדיאל. ברחוב ליברפול יוצאת לה מאחר המלונות קבוצת אוהדים. „ויוה עיראק" – קוראים הם בקול. זוהי אליפות עולם ראשונה לעיראק. אוהדיה למדו מהר מאוד את העקרון: לצעוק, לשיר, לחגוג גם אם הנבחרת מפסידה. במונדיאל צריך לשמוח.

בבית־קפה פוגשת קבוצת מכסיקנים בחבורה דנית. הפגישה מתקיימת מספר שעות לאחר שדנמרק הביסה את אורוגוואי. הדנים זוכים בברכות, הרבה ברכות: „אנו עוד לא ראינו כך את תצוגת כדורגל מופלאה", טוען אוהד מכסיקני. הדנים מהנהנים בראשם כאות להסכמה. למישהו, בעצם, היה ספק שהם יחלקו על הקביעה המכסיקנית המחניפה?

חגיגה לגנבים

בין האוהדים הקנאים שמסרבים לוותר על הרחוב הרועש תמורת המיטה המפתה, יש גם כאלה שמחכים להזדמנות לגנוב משהו. הכדורגל לא כל כך מעניין אותם, אבל בעזרת הכדורגל יוכלו הם לבצע את מלאכתם טוב יותר. בשביל הכייסים, לדוגמא, המונדיאל זה יותר מחגיגה, זו ממש פרנסה...

בבוקר אפשר ללמוד שבמשך הלילה נעצרו בין 100 ל־400 גנבים. הפחד מפני הבריונים, הכייסים, הגנבים והשיכורים אינו מונע מהאוהדים הרבים לשוב לילה אחר לילה לאותם אזורים מסוכנים. העיקר לשוב לרחוב לרחוף, להרחף – איזה כיף. לעיתים אתה פוגש ברחוב זוג עיניים שהיית מעדיף לוותר עליהם, אך הפחד מפני אותו מבט עויין חולף עובר לו מהר מאוד כאשר שוב נתקל אתה בחבורות הרבות המסתובבות להן ללא סוף. הרי בה פרחחים קטנים מהאזור הצפוני של מכסיקו־סיטי מגיעים בעזרת הרכבת התחתית ל„אזור הורוד" בכדי להצטרף לחגיגות בדרכם שלהם כמובן.

מכוניות שעוברות זוכות למחיאות כפיים מהולכי הרגל. סתם כך ללא סיבה. כל רגל שמונף ע"י אוהדים אלה או אחרים, זוכה לכבוד המגיע. המכסיקנים במצב רוח טוב. הטאקילה מסייעת להם לשמוח. הם תוגגים כפי שכבר אמרנו והסיבה היא הרבה מעבר לכדורגל. 50 אחוז מאוכלוסית מכסיקו היא בגיל של פחות מ־18 שנה, מה שהופך את הצער והיגון מהמצוקה שבה מכסיקו נתונה לקריאות גיל ושמחה. ההגיון הוא פשוט. כאשר רע, עצובים. אף אחד לא אוהב להיות עצוב לכן מחפשים סיבה לשמוח. המונדיאל מספק כזו סיבה. המכסיקנים חוגגים את המונדיאל אך גם חוגגים את הנגחון שלהם על השפל והמצוקה הם כאילו אומרים „שפל יקר אתה קיים אבל הנה לך אנחנו חוגגים בכל זאת".

המשטרה אסרה על שתיית אלכוהול במקומות ציבוריים, גם לזה מצאו המכסיקנים פתרון. לא פעם נתקלים בבחורים צעירים שלוקחים בקבוק „רפרסקו" שמכיל בירה. מי שלא משתכר מהאלכוהול יכול להשתכר בקלות מן הרעש, מן ההמולה, מן ההמולה... [illegible] לימות שמסביב. קשה אולי לרמיין את הלילות שעוברת מכסיקו־סיטי. שלא תחשבו שבאזורים אחרים במכסיקו שקט יותר. שם גם הופכים אוטובוסים ומכוניות כאשר לא מוצאים דרך אחרת להתבטא.

רחובותיה של מכסיקו מספקים תמונה מדהימה ממש איך נטרפת רעתו של עם שלם בעקבות משחקי אליפות העולם. מכסיקו במונדיאל – מכסיקו בטירוף.

הטובים (דנמרק) הרעים (אנגליה) והמפתיעים (מרוקו)

אבי מלר

אם היו מפקידים את סיכום השלב הראשון במכסיקו '86 בידי במאי הקולנוע סרג'יו ליאונה – הוא לא היה מתקשה לבוא עם תסריט מוכר בשינוי שם מועט: הטוב, הרע וה...מפתיע. הנבחרת הטובה של 36 משחקי הפתיחה היא ללא ספק דנמרק. 3 משחקים, 3 נצחונות, כדורגל טוטאלי וכל זאת בבית ה' הקשה שהיה הרי קרוי "בית המוות". מוות? דנמרק טיילה בגיהנום הזה כאילו הוא גן־עדן בכבודו ובעצמו.

בתואר הנבחרת הרעה של השבועיים הראשונים זכתה אנגליה כמעט ללא מתחרים, חרף הנצחון המשכנע (3-0) על פולין שהעלה אותה לשמינית הגמר. רעה עד רעה מאד בעיקר משום הציפיות הגדולות שהיא עצמה הביאה עימה למכסיקו וטרחה להכריז עליהן חדשות לבקרים בראש חוצות. עד הנפילה הגדולה מול פורטוגל (1-0) ומרוקו (0-0), בבית ו' שהאנגלים בעצמם טענו כי הוא „הקל ביותר".

הנבחרת המפתיעה יצאה מאותו בית: מרוקו הדהימה את פולין, אנגליה ופורטוגל – וכמובן את הפרשנים – בכדורגל טוב, עשתה הסטוריה בהיותה הנבחרת האפריקנית הראשונה שהעפילה לשלבים הגבוהים במונדיאל, והרסיפה לעוגת ההישג הזה דובדבן לאיאומן: סיום במקום הראשון בבית!

ועתה, לכמה קטגוריות סיכומיות נוספות של השלב הראשון.

הנבחרת המאכזבת: הונגריה. מהמטוס שלה לא ירד אמנם מטען של ציפיות מוגזמות, אבל בין 8 הנבחרות שנכשלו בהעפלה לשמינית הגמר היא הבולטת ביותר. המשחקים המוקדמים ומשחקי ההכנה שלה הבטיחו הרבה יותר ממה שקויים ע"י המגיארים. סקורטלנר, כשלון ששי ורביעי רצוף לדלג מעל המשוכה הראשונה, יכולה לספק להונגרים משענת קנה רצוץ לנחמה...

הכדורגלן המאכזב: זביגנייב בוניק. המאסטרו הפולני, שעל גדולתו הפוטנציאלית בנוי כמעט כל מהלך של פולין, היה אלמוני. עם יכולת שכזו באליפות העולם בספרד '82, לא זו בלבד שפולין לא היתה מסיימת במקום ה־3, אלא שזביגי לא היה מגיע לעולם ליובנטוס ורומא.

הכדורגלן הבולט: מורטן אולסן. קפטן דנמרק, בן 37, כדורגלן בכל רמ"ח אבריו ובכל פינות המגרש. ליברו לעילא ולעילא, מנהיג נפלא. תנועתו, קור־רוחו והמוראל והיכולת שהוא מקרין על נבחרת הברק הדנית, ייִרשמו כבר לאחר 14 הימים הראשונים כאחת החוויות הגדולות של גביע העולם '86.

ה־11 של הסיבוב: בחירה אישית תוך שימוש מונדיאלי מותר בשני מחליפים...

★ שוער: זאקי (מרוקו), דריר (אלג'יריה);

★ מגינים: קירארטה (מכסיקו), מורטן אולסן (דנמרק), קרל־היינץ פרסטר (גרמניה), בראנקו (ברזיל);

★ קישור: אלייניקוב (בריה"מ), רומרו (פאראגוואי), טיגנה (צרפת), מאראדונה (ארגנטינה);

★ חלוצים: לאודרופ (דנמרק), אלקיאר (דנמרק), אלטובלי (איטליה).

השערים: 84 שערים נכבשו ב־36 משחקים, ממוצע של 2.3 למשחק – עדיין פחות מכל מונדיאל אחר. (לדוגמא: בספרד נכבשו בסיבוב הראשון 100 שערים בדיוק.

השער הגדול של מאראדונה הגדול, במשחק התיקו 1-1 עם איטליה. מתבונן: גאיטאנו שיריאה, הקפטן האיטלקי. צילום „איי.פי."

השערים היפים: עשרה מתוך ה־84 הותירו טעם של עוד ורושם שיכול להישאר מעבר לשבועיים הראשונים: פארק (דרום־קוריאה) נגד ארגנטינה; טיגנה (צרפת) נגד הונגריה; מאראדונה (ארגנטינה) נגד איטליה; וורקאוטרן (בלגיה) נגד פאראגואי; ואסילי ראץ (בריה"מ) נגד צרפת; אלייניקוב (בריה"מ) נגד הונגריה; לאודרופ (דנמרק) נגד אורוגואי; ג'וזימאר (ברזיל) נגד צפון־אירלנד; קאריקה (ברזיל) השני (ממסירת עקב של זיקו) נגד צפון אירלנד; כאיירי (מרוקו) השני נגד פורטוגל; אם תלחצו אותי לדרג אותם אבחר בלאודרופ, וורקאוטרן ומאראדונה כ'שערי הזהב'.

שופט הסיבוב: אריק פרדריקסון, השוודי שכיבד בנוכחותו את משחק הפתיחה בין איטליה ובולגריה (1-1) ותרם רבות ל־90 הדקות הראשונות המעניינות של המונדיאל. בסה"כ, ולמרות כמה מחאות נוסח השער הספרדי שלא אושר נגד ברזיל (באמברג'– אוסטרליה), השער העיראקי שנקטע במעופו ע"י שריקת סיום המחצית (אקרונג – מאוריציוס), והפנדל לזכות איטליה (נגד ארגנטינה) שלא נברא (קייזר – הולנד), היתה רמת השיפוט נאותה ומשביעת רצון.

הדרמה: ריי וילקינס האנגלי יורד בראש מורכן לאחר הרחקתו מול מרוקו. זה מה שקורה לשחקן הוגן כד"כ, כשהתסכול מגיע אצלו לדרגות שיא בסולם פוטבולי: נבחרת לא מתפקדת, הרגל לא מתאפסת והקפטן נפצע ויוצא...

האירוע הספורטיווי: היריב המחזיר כדור ב'מתנה' לקבוצה שבעטה אותו בכוונה תחילה מחוץ לקווי המגרש כדי לטפל בשחקן פצוע. זה התחיל במשחק ברזיל – ספרד, נמשך בגרמניה – אורוגואי, ותפס מומנטום. אפילו תהיה זו המורשת היחידה של מונדיאל '86 לכדורגל שיבוא אחרי מכסיקו – דיינו!

סיכום הסיכום: הכדורגל היה ככה־ככה, לא מי־יודע־מה. היו ויהיו שלבים ראשונים טובים יותר ו/או גרועים יותר, אבל מי יזכור אותם בעוד 10 ימים, כאשר תהיה לנו אלופת עולם טרייה? ■

רק השופטים הטובים ימשיכו

השוודי פרדריקסון – הטוב מכולם

אוטו פריד

פיפ"א הכריזה על שנת 1986 כעל „השנה הבין־לאומית של שופטי הכדורגל" (שמשום מה לא זכה לפירסום בישראל). ההכרזה ניתנה בגלל שתי סיבות: א. השנה חוגגת פיפ"א 100 שנה מאז הישיבה הראשונה של מועצת פיפ"א שהתקיימה ב־2 ביוני 1886 בלונדון; ב. משחקי גביע העולם המתקיימים במכסיקו.

שופטי הכדורגל שהוזמנו למכסיקו '86 נבחרו בקפדנות והודרכו במשך ימים ע"י מרצים ומדריכים מעולים של פיפ"א. ממה שראיתי על המסך הקטן – לא התרשמתי שכל „התותחים" הגדולים מארצות תבל לקחו חלק במשימה הקשה. דבר אחד נראה לי בבירור: שופטי אירופה עולים ברמתם על השופטים מחיבשות ואחרות.

אריק פרדריקסון משוודיה, ששפט במשחק הפתיחה בין איטליה לבולגריה, גילה רמת־שיפוט גבוהה מאוד. השוודי תירגם הלכה למעשה את מה שכתוב בספר בפרשנות, כאשר שרק לעבירה נגד האיטלקי ברגומי, שעצר כדור בידו כדי שלא יגיע לשחקן בולגרי. התגובה: כרטיס צהוב. הפרשנות אומרת ששחקן כזה שם ללעג את חוקי המשחק. אין לי ספק שקברניטי פיפ"א, שהיו נוכחים במקום, נהנו משיפוטו. יורם ארבל, ששידר את משחק הפתיחה, שכח משום מה לציין אירוע חינוכי זה.

לעומתו, ראיתי „כוכב" אחר ששמו: גבריאל גונזלס (מפאראגוואי) ששפט במשחק בין אנגליה למרוקו. גבריאל הוא גבר כבד, שמנמן עם כושר גופני לקוי, חסר בטחון ואין ספק שמקומו לא בזירה עולמית זו.

שופטים מרומניה, הונגריה, אישליה ואוסטריה – הותירו אצלי רושם טוב. לעומתם, השופט הסובייטי לא הרשים אותי כלל וכלל. כל השופטים הטובים נתנו למשחק לשטוף ולא שרקו על דבר שטות. ניכר בהם הנסיון.

בחידון התנ"ך העולמי בירושלים יכולים להגיע לתחרות הגמר גם כאלה שאין להם כושר גופני מעולה. בכדורגל לא ייתכן דבר שכזה. אך אין לי ספק שהשופטים הטובים ימשיכו דרכם, בעוד שהחלשים – ינשרו כמו אותן גבורות חלשות שכבר טסו הביתה. ■

הבלגים אולי לא מתמצאים כל כך טוב במגרש הטניס. איש לא קיבל בהפתעה את הפסדם (0-5) לנבחרת ישראל. אבל בענייני אופנה, הם גילו בקיאות כיאה לאירופים. השחקנים וחברי הנהלת המשלחת של בלגיה, כמו גם הישראלים, היו אורחים בטקס חנוכת מרכז האירועים החדש ב„בית הטקסטיל".

יום הולדת לסבא אליעזר

במקום פרחים שלוחות ברכות לאליעזר שפיגל, המאמן וכוכב העבר של ישראל ומכבי פ"ת, שהצליח

אליעזר שפיגל

לחלץ את הפועל מרמורק מסכנת ירידה, בן 62; לנינו ברגיג, מאמן הפועל ירושלים עד לשחרורו מתפקידו, בן 46; לעו"ד ישראל גולדברג, היועץ המשפטי של הפועל חיפה, בן 38. למנשה מזרחי, מכבי יפו ולמוסה פאדל, בית"ר חיפה, בני 30; לכוכב הבין־לאומי של מכבי ת"א, „מושיקו" גריאני ולאברהם לוי, הכח ר"ג, בני 29; לנח איזב, בית"ר רמלה, בן 27; לדניאל שטיינברג, ה„ארגנטיני" של הפועל חדרה, בן 26; לחסן אלפונסו ולמאיר שואף, „צפרירים" חולון, בני 25; לשלמה אלקולומברה, מכבי יפו, לעופר נמני, הכח ר"ג ולשוערים תמיר גילת, מכבי ת"א ועמי גואטה, הפועל יהוד, בני 24; לאבי חדד, שוער שמשון ת"א, בן 23; לליאון פנסו, „צפרירים" חולון, בן 21; לאשר ששון, בית"ר י־ם ולגלעד גמו, בית־שמש, בני 20; לאלון ידותם, מכבי פ"ת, ליוסי מלכה, מכבי שעריים וליצחק חביבי, הפועל יהוד, בני 18.

ניצני שלום פורחים בטניס

ילדי בית הספר היסודי הערבי „אל עמוריה" מכפר טירה, לא פגשו מעולם את עמוס מנסדורף או את שלמה גליקשטיין. עד השנה הם גם לא קיבלו הזדמנות לדרוך על מגרש טניס ולאחוז במחבט. מאז חודש מארס הם מבקרים, אחת לשבוע, במרכז הטניס ברמת־השרון ולומדים את רזי הספורט הלבן, יחד עם תלמידי בית־הספר „השרון" בכפר־סבא, במסגרת פרוייקט חינוכי המאורגן על־ידי „ניצני שלום".

כ־140 ילדים, תלמידי כתות ה' משני בתי־הספר (70 מכל בית־ספר) נפגשים אחת לשבוע במרכז הטניס ברמת־השרון, ובהדרכתם של מאמני המרכז ומורים ערבים ויהודים – הפכו את הטניס לאמצעי עזר לקירוב לבבות בין שני העמים. באימונים מסודרים הילדים בזוגות: ילד ערבי עם ילד יהודי; ילדה ערביה עם ילדה יהודיה.

„המשוגע" לפרוייקט הוא היהודי אמריקני יונתן לאק (24) מתנדב ב„ניצני שלום", המתגורר עם שלושה „ניצנים" נוספים בטירה ומקורב מאוד לילדי בית־הספר „אל עמוריה" במגרש הטניס ומחוצה לו. הוא מספר בשביעות רצון על הידידות הרבה שנוצרה בין שני העמים. „בחצר בית־ספרם עדיין לא ראיתי תלמידים אוחזי מחבט, מפני שזהו רכוש יקר, אבל אני בהחלט שומע אותם מדברים על המשחק, ורואה אותם מתרגלים את סודות המשחק על יבש".

המפקח על הפרוייקט, עודד הון, סיפר כי במסגרת הנסיונות לשבור את המחיצות בין יהודים וערבים בתחומי הקו הירוק – יצאו התלמידים לטיול משותף במעגן־מיכאל ובקיסריה.

ברוריה ביגמן

יונתן לאק וניצני הטניס שלו במרכז ברמת־השרון. צילום: הנס אנגלסמן

קבוצת התפוז תייצג את ישראל

קבוצה של שמונה נשים מישראל, ביניהן 6 עובדות של חברת התעופה השוויצית „סוויס־אייר", מייצגות את ישראל באליפות השנתית לכדורגל־נשים הנערכת מטעם החברה בציריך. בראש הקבוצה עומדת דורית אוברלנדר, מנהלת מחלקת ההזמנות, שיזמה את הקמת הקבוצה ומשמשת לה „קפטן". שמה של קבוצת הנשים המכדררות הוא „קבוצת התפוז", וכך בצבעי התפוז היא גם תופיע בתחרויות. מרבית השחקניות נשואות, חלקן אמהות לילדים. מאמן הקבוצה (בהתנדבות, כמובן) הוא דוד סולד, מאמן ילדים באגודת מכבי ת"א. בתצלום: דוד סולד עם בנות התפוז שלו. במרכז (ממושקפת) ה„קפטן" דורית אוברלנדר.

כתבה: שיאונה דרור; צילום: אלכס איזביצקי.

גביע העולם מת – יחי הכדור הקטן

השחקנים שלנו יודעים מתי כן ומתי לא. הערב, לדוגמא, לא ייצמד איש מהם אל המסך הקטן. אתמול הסתיים שלב שמינית הגמר; במוצ"ש יחל שלב רבע־הגמר; ולכן הערב הוא הערב שבו תוצג לקהל הלהקה הישראלית שתשעשע, החל מ־3 ביולי ולמשך שישה שבועות, את הקהל בהופעות ייצוגיות בקט־רגל.

במסיבה שתתקיים במועדון החברים החדש „הרבי סאמס", שבמלון „ימית" בתל־אביב, יופיעו כדורגלנים בין־לאומים רבים, ביניהם אורי מלמיליאן, נסים כהן, שלמה קירט, יוסי מזרחי (השוער) ואחרים. גם שלום דוקבן הלהטוטן יהיה שם, וגם מקומו של הזמר צביקה פיק לא ייפקד.

האיש העומד מאחורי הלהקה שתופיע במקומות יישוב רבים בארץ – מטבריה בצפון ועד קרית־גת בדרום – הוא אמרגן בשם אברהם לוי.

טקילה ביד – כדורגל על המסך

בתי־המלון הגדולים נערכו אף הם ל„מבצע מכסיקו". כך, למשל, קושט אולם הכניסה הרחב ב„הילטון" ירושלים במבחר סוגי החי והצומח של מכסיקו, לאורחים בבר מוגש מבחר ממשקאות המדינה המארחת את המונדיאל, ועל האקרן הגדול אפשר לראות בפעולה את כל ה„מי ומי" בעולם הכדורגל.

כל זה טוב ויפה בימות חול. בימי ששי אין מסך גדול ואין שום דבר בירושלים. מי שרוצה – מוזמן לעלות לחדרו, לכוון לירדן המאוד קרובה, ולראות על המסך הקטן...

נועם בן-ישראל

תחזית למחזור 42

1. מכבי חיפה – לינגבי. שתי הקבוצות סיימו השנה במקום השני בליגה. שתיהן משחקות כדורגל תוקפני ויפה, גם בהרכבים חסרים. החיפנים לא אוהבים להפסיד בבית, גם לנציגה של הכדורגל המדובר ביותר בעולם כיום. X.

2. הפועל ת"א – ג.א.ק. גראץ. האלופה הישראלית משחקת בהרכב חסר וללא "השחקן הטוב ביותר שלה", מאמנה דוד שוייצר, הנמצא במכסיקו. האורחים שסיימו את הליגה באוסטריה במקום ה-6, הציגו כדורגל לא משכנע מול מכבי חיפה. משולש.

3. אלטונה גייט – אלביון. במשחק הראשון בטופס מהליגות האוסטרליות (ויקטוריה, ליגה ראשונה), תתארח היורדת מהליגה הלאומית אצל קבוצה הנלחמת לעלייה, שהפסידה רק פעם אחת בבית. 1.

4. סאנבורי – ברודמדוס. האורחת מצמרת הטבלה יוצאת למשחק קשה מול קבוצה שבמשחקיה יש שערים רבים. 1,X.

5. אתונה – פרימנטל. לפני שנתיים ניצחה אתונה 5–0. שיטת 3 הנקודות בליגה של מערב-אוסטרליה גורמת למיעוט תוצאות תיקו. 2,1.

6. באלגה – גוסנלס. שתי הקבוצות סמוכות בטבלה ובעלות השגים רומים. מקומה של באלגה, ששיחקה עד כה רק 4 משחקי בית, קצת מטעה. העולה החדשה, גוסנלס, הפסידה 0–3 בשבת ואולי תפתיע. משולש.

7. אינגלווד – אוסבורן-פארק. למארחת, שנוצחה בקושי השבת בידי מובילת הטבלה, יתרון ברור על האורחים שנוצחו בבית 1–4. בשנה שעברה 1–1. השבת – נצחון לאינגלווד.

8. ספירווד – אזורי. המשחק האחרון ממערב אוסטרליה מפגיש את 2 הקבוצות החזקות בליגה. בשנה שעברה ניצחה ספירווד 4–2 וגם השנה הסיכויים נוטים במעט לטובתה. משולש.

9. קמבלטאון – ליון. המשחק הראשון מדרום אוסטרליה. ליגה זאת הצטיינה עד כה בתוצאות תיקו רבות (30 אחוז מהמשחקים). לביתיים יתרון משכנע וינצחו.

10. אליזבט – מורבורי. סוגרת הטבלה מארחת קבוצה שבמשחקיה מבקעים שערים רבים. עקב ריבוי תוצאות תיקו עד כה, אנו מציעים 2,1.

11. פולניה – סאליסבורי. כמו בשנה שעברה (2–1 לפולניה) גם השנה יזכו הביתיים בנצחון.

12. טורנס – קרואטיה. משחק שנראה קל אבל הוא קשה לניחוש. בשנה שעברה ניצחה טורנס 2–1.

13. וורביל – אזורי. ב-5 השבועות האחרונים לא היה 1 במשחק האחרון בטופס, אלא X ו-2. שתי הקבוצות נאבקו אשתקד על הבכורה בליגה וגורם הביתיות יכריע השנה.

מערב אוסטרליה
(אחרי 10 משחקים)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	אזורי	7–30	28
2.	ספירווד *	8–27	25
3.	סטירלינג	11–25	20
4.	אתונה	11–18	20
5.	בייזווטר	14–14	14
6.	פרימנטאלי	8–15	12
7.	אינגלווד	15– 8	12
8.	באלגה	21–14	8
9.	גוסלנס	19– 7	8
10.	קלמסקוט	21–16	8
11.	אוסבורן	30–17	7
12.	פורסטפילד	24– 5	5

דרום אוסטרליה
(לאחר 12 משחקים)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	קרואטיה	9–23	19
2.	קמבלטאון	12–23	17
3.	הלאס	11–22	16
4.	אזורי	16–22	14
5.	סאליסבורי	12–17	14
6.	וורביל	19–16	12
7.	פולניה	17–17	11
8.	ליון	25–17	10
9.	מורבורי	25–18	9
10.	טורנס	22–10	8
11.	פרח'הילס	21–15	7
12.	אליזבט	20– 9	7

ויקטוריה (ליגה ראשונה)
(לאחר 13 משחקים)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	אוקלי (דרום)	8–25	22
2.	ברודמדוס	11–20	19
3.	אלטונה-גייט	11–23	18
4.	גונאוורינג	14–27	17
5.	דונקסטר	18–26	16
6.	ווריבי	20–19	15
7.	סט. מלבורן	16–18	13
8.	סאנבורי	15–16	12
9.	דנדנונג (צפון)	23–16	11
10.	ריצ'מונד	23–19	10
11.	נוקס-סיטי	20–17	10
12.	אלביון	27–17	8
13.	ויוכטון	26– 7	6
14.	מורנינגטון	29–12	5

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

משחק	1	x	2
1	X		
2	X		
3		X	X
4			X
5	X	X	
6		X	
7	X		
8	X		
9	X	X	
10	X		
11	X		X
12		X	
13	X		

שלשות — כפולים 4 טורים 16

הפתעות

משחק	1	x	2
1	X		X
2		X	X
3		X	X
4			X
5	X	X	
6		X	
7	X		
8	X		X
9		X	
10			X
11	X	X	
12			X
13	X		

שלשות — כפולים 6 טורים 64

הגיוני

משחק	1	x	2
1	X	X	
2	X	X	
3	X	X	
4			X
5	X	X	
6			X
7	X	X	
8	X		
9		X	X
10	X		
11	X	X	
12			X
13	X		

שלשות — כפולים 7 טורים 128

לעשירים

משחק	1	x	2
1	X		
2	X	X	X
3	X	X	X
4	X		
5	X		X
6		X	
7	X		X
8	X		
9		X	X
10	X		
11	X	X	
12	X		
13	X	X	X

שלשות 3 כפולים 4 טורים 432

שיטה מצומצמת

משחק	1	x	2
1	X	X	
2	X	X	X
3	X		
4	X	X	
5	X		X
6	X	X	X
7	X		
8	X	X	X
9	X		
10	X		X
11	X		
12	X	X	X
13	X	X	

שלשות 4
כפולים 5
טורים מלא 2592
טורים בשיטה המצומצמת [illegible]

משחק	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
3	1	1	1	1	1	1	1	1	1
4	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
5	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
6	x	1	2	1	2	x	2	x	1
7	1	1	1	1	1	1	1	1	1
8	1	2	x	x	1	2	2	x	1
9	1	1	1	1	1	1	1	1	1
10	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	2	2	2	x	x	x	1	1	1
13	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x

לארי בירד. כל השבחים והתהילה.

הגדול מכולם

אלכס דורון

בוב פטיט, אגדה, היה הראשון – לפני 30 שנה. ה־MVP הראשון של ה־NBA. בלשוננו הפחות מדוייקת: „כדורסלן השנה, 1956". אחריו באו בוב קוזי, ביל ראסל, ווילט צ'מברליין ושוב ראסל שלוש פעמים ברציפות, „ביג או", הלא־הוא אוסקר רוברטסון וצ'מברליין שלוש פעמים ברציפות; ווס אנסלד, ווילים ריד, לו אלסינדור לפני שהתאסלם וקארים עבדול ג'אבאר אחר־כך; דייב קאונס, בוב מאקאדו, ביל וואלטון, מוזס מאלון, ד"ר ג'יי ועכשיו לארי בירד. שנה שלישית ברציפות ובנוסף לכך – שנה שניה ה„טוב ביותר בפליי־אוף" – תארים אישיים שבעיניו הם חסרי־ממשות אלא אם כן מתלווה להם גם התואר החשוב מכולם: אלוף. ועתה הוא אמנם אלוף, „אלוף העולם" בלשונם ו„אלוף הנ.ב.א." אצלנו.

אשתקד, כאשר גאוותו נפגעה משום שלא זכה לענוד את טבעת האליפות על אצבעו, הוא נשבע – ממש כך – שבתוך 12 חודש תהיה ה„בוסטון סלטיקס" אלופה. בשבוע שעבר, בתום שישה משחקים, חלקם סוערים מאוד, בגמר הפליי־אוף נגד „יוסטון רוקטס" ותאומי המגדל שלה, רלף סמפסון ואקים אולאג'וואן – קיים לארי את השבועה. סידרת הגמר הוכרעה ב־2–4. בבוסטון צעקו: „הראינו להם" וגם „שחטנו אותם". יוסטון שילמה את מחיר הגאווה הפגועה מהעונה הקודמת, שבה נכנעה הסלטיקס ללייקרס באותה תוצאה. לארי בירד הבלונדי, עם חתימת השפם וזרועות הברזל – היה לאלוף. בוסטון היתה לאלופה בפעם ה־16 בתולדות הנ.ב.א., „הקבוצה הגדולה ביותר שהיתה לה אי פעם" שנטלה פי שניים תארים מכל קבוצה אחרת בליגה הטובה והקשה שבעולם הכדורסל.

„משולש כפול"

„הזכייה בתואר הפעם היתה משהו מיוחד. 'ניפחו לי את הראש' בעניין הזה כפי שלא עשו לי מעולם", אמר לארי בירד אחרי המשחק האחרון בסידרה. הוא היה בין הסלים 46 דקות, קלע 29 נקודות, קטף 11 ריבאונדים, תרם גם 12 אסיסטים – עוד „משולש כפול" ((riple-double, כפי שהאמריקנים אוהבים לכנות מאזן כזה (מושג שטבע הכרוז המפורסם ביותר של הליגה, דייב זינקוף ז"ל, שמת השנה). הוא קלע 8 סלי שדה ב־17 נסיונות, ביניהם שתי „פצצות של סלי 3 נקודות"; 11 מ־12 בעונשין ושלוש חטיפות. מאזנו בפליי־אוף היה ממוצע של 24 נקודות למשחק ו־9.7 ריבאונדים, 9.5 אסיסטים.

מה עושה אותו כל־כך גדול ? – במהלך העונה חלקו עליו המומחים שבחים רבים, יותר מבכל עונה בעבר, והגיעו למסקנה כי „לארי הוא גדול משום שיש בו שאפתנות ודבקות במטרה שאיננה קיימת אצל כדורסלן אחר בליגה הזאת". „הוא פשוט נשך ומותח את אבריו לכל הכיוונים, נתנפל כחמת זעם על כל כדור וזוחל לכל כיוון על פני המגרש", כפי שהתבטא מאמנו קיי.סי. ג'ונס. „וחוץ מזה – הוסיף – הוא נבון ופיקח וממולח ויש לו אהבה גדולה ומיוחדת למשחק. הוא פשוט נהנה להיות בין הסלים".

„מכונת יריה"

מעניין: למרות כל כישוריו – והשבחים שמרעיפים עליו – לארי ג'ו בירד, שיהיה בן בדצמבר בן 30, רק 2.06 מ' מפרנץ'ליק, עיירה כפרית וזערורית במדינת אינדיאנה – לא הוביל בשום תחום אישי ברשימת מצטייני הליגה: לא היה מלך הסלים, לא היה מלך הריבאונדים, לא היה החוטף הטוב ביותר והמוסר המצטיין או החוסם (גגות) מס. 1. הוא השאיר את הבכורות לאחרים, אבל בכל תחום היה בין עשרת הטובים ביותר: בקליעה, בקטיפת־כדורים חוזרים, בדיוק בקליעות עונשין, בחטיפות ובקליעות־סלי־3־נקודות.

לארי הפגין את יכולתו העצומה בהצגה הגדולה של משחק הכוכבים השנתי, בפברואר בדאלאס, כאשר כבש את הבכורה בתחרות הראשונה מסוגה בקליעות סלי 3 נקודות (מכ־7 מטר, ביותר ממטר ממה שמקובל אצלנו). הוא ירה בפרק זמן מוגבל 11 סלים כאלה מזויות שונות, פעל כמכונת יריה מבלי שביזבז זמן לריק על הכנות וכיוונון מוקדמים.

„לארי הוא הכדורסלן הטוב ביותר בנ.ב.א.", אומרים עליו כל חבריו וגם רבים מיריביו. „הוא שחקן שהתמזגו בו כל התכונות, כל המעלות, כל היתרונות – שאצל אחרים הם מתבטאים בתחום אחד או שניים. הוא רוצה לנצח בכל משחק וזה האשראי שהוא מביא לכל קרב. אין אצלו משחק חסר משמעות. הוא אינו מוכן להפסיד. לא איכפת לו נגד מי משחקים – חזקים או חלשים – הוא רוצה לנצח ולהצטיין", אמר עליו חברו קווין מקהייל. „אנחנו יודעים בדיוק מה לצפות ממנו – ואם הוא נכשל, זה רק משום שנפצע או חלה באותו ערב ואז אין מה לעשות", הוסיף.

100 שאלות ותשובות

רוברט פאריש, ה„סנטר" של הסלטיקס, אמר על בירד כי אשתקד, בפליי־אוף עם הלייקרס, כאשר נפצע במרפקו ואחר־כך גם בגבו, הבינו חבריו של לארי בירד עד כמה הוא חסר להם. „נגד קבוצות רגילות אפשר לעתים להסתדר בלעדיו, בקושי – אבל נגד הגדולות אנחנו צריכים אותו בריא במאה אחוז. היתר כבר יבוא מעליו".

„יש בו תשוקה גדולה לנצח והוא עושה הכל כדי שתפקידו יתבצע כהלכה. כאשר הוא 'מפספס' פה ושם איזו קליעה – הוא מיד מתקן בתחום אחר: חטיפה, אסיסט, חסימה, ריבאונד. הוא מתניע את הקבוצה, למרות שאיננו הנווט שלנו", הוסיף פאריש.

דניס ג'ונסון שנשאל על כך השיב: „100 פעם שאלו אותי 'מה עושה את לארי כל כך גדול' ומצאתי שכבר נתתי בעניין הזה 100 תשובות שונות וכולן נכונות ומדוייקות. הוא פשוט עושה את כל מה שאנחנו עושים – אבל טוב יותר. הוא חי, נושם ואוכל וישן וחולם על כדורסל. זה כל חייו. הוא הכשרון הגדול של המשחק, אף כי יש בוודאי שחקנים שמנתרים גבוה ממנו, קולעים ורצים מהר – אבל להם אין כשרון ולו יש".

ועם הגדרות כאלו – לא צריך נוספות. ■

לארי בירד
(בתצלום משמאל, שומר על ג'יימס וורת'י מה„לייקרס")

רבים וטובים כונו ברבות השנים „הגדולים מכולם". הרשימה ארוכה: בוב פטיט, בוב קוזי, ביל ראסל, ווילט צ'מברליין, אוסקר רוברטסון, קארים עבדול־ג'אבר. עכשיו הגיע גם תורו של לארי בירד, האיש שעשה את ה„סלטיקס" מבוסטון, אלופי ה־N.B.A. בפעם ה־16.

D.J. – „המאיץ האטומי של בוסטון"

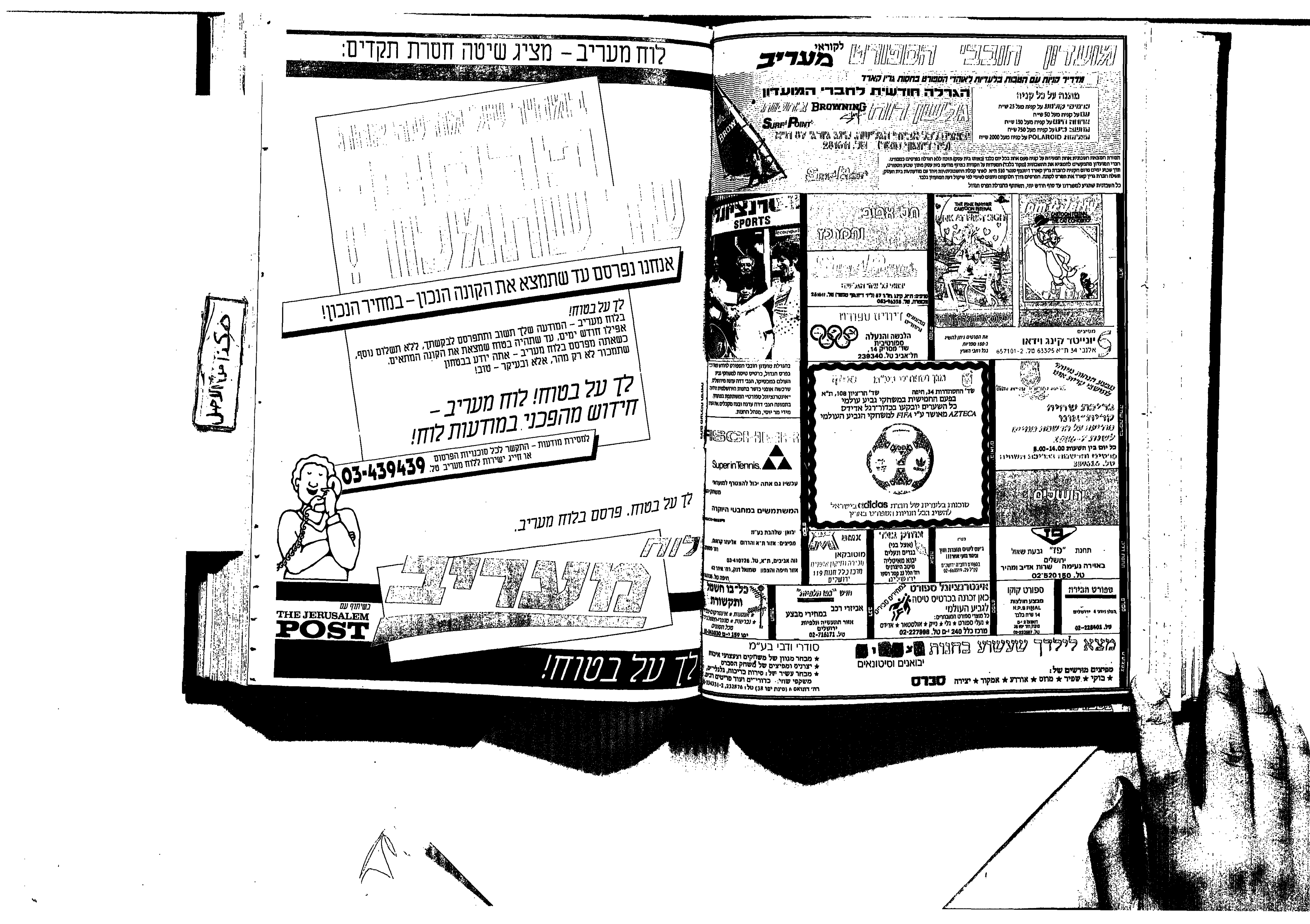
אריק הניג

בוסטון סלטיקס, קבוצה נפלאה. לארי בירד הוא כוכבה ולידו גם דני איינג', קוין מקהייל, רוברט פאריש, ביל וואלטון וסקוט וורמן. מי שעומד בצל – אבל ממלא תפקיד מכריע בהפעלתו של בירד הוא דניס ג'ונסון, „די.ג'יי". הכדורסלן השחור עם נמשים על פניו הבוהקים (בתצלום, משמאל, שומר על „מג'יק" ג'ונסון).

נתונים: 32, 195 ס"מ, 90 ק"ג. גארד. ב־1979, עם „סיאטל סופרסוניקס", זכה בכתר הליגה. ב־1980 נטל את מקל הנדודים, עבר לפניקס וב־1983 נחת בבוסטון, הקבוצה האירית הגאה, היותר לבנה מכל האחרות. מסתבר שהוא היה „הדבק" בקבוצה שזכתה השנה בכתר. הוא גם עשה זאת ב־1984.

מה כל כך טוב אצלו? – משחק הגנה פאנטאסטי, חמש פעמים נבחר ל„חמישיית ההגנה הראשונה". שלוש פעמים לשנייה. יש לו שליטה מוחלטת בכדור, מהירות, פיקחות. הוא המנהל את המשחק של האלופים. יש לו יד נפלאה, בעיקר בקליעות עונשין. בתשע עונות, בשלוש קבוצות, הגיע ל„פליי־אוף" – וכל קבוצה שבה שירת הרחיקה לכת בשלב הזה. לארי בירד אומר עליו: „הוא המאיץ האטומי שלנו".

וזו ההגדרה הטובה ביותר בשבילו.

לוח מעריב – מציג שיטה חסרת תקדים:
אנחנו נפרסם עד שתמצא את הקונה הנכון – במחיר הנכון!
לך על בטוח!
בלוח מעריב – המודעה שלך תשוב ותתפרסם לבקשתך, ללא תשלום נוסף,
אפילו חודש ימים, עד שתהיה בטוח שמצאת את הקונה המתאים.
כשאתה מפרסם בלוח מעריב – אתה יודע בבטחון
שתמכור לא רק מהר, אלא ובעיקר – טוב!
לך על בטוח! לוח מעריב –
חידוש מהפכני במודעות לוח!
למסירת מודעות – התקשר לכל סוכנויות הפרסום
או חייג ישירות ללוח מעריב טל.
03-439439
לך על בטוח. פרסם בלוח מעריב.
לוח
מעריב
בשיתוף עם
THE JERUSALEM POST
לך על בטוח!
מועדון חובבי הספורט
לקוראי מעריב
מדריך קניה עם הטבות בלעדיות לאוהדי הספורט בחסות גרין קארד
הגרלה חודשית לחברי המועדון
מתנה על כל קניה
BROWNING
SURF POINT
SPORTS
יוניטד קינג וידאו
FISCHER
Super in Tennis.
adidas
ירושלים
פז
חנות "פז" גבעת שאול
אינטרנציונל ספורט
ספורט קוקו
ספורט הבירה
סודרי ודבי בע"מ
מצא לילדך שעשוע בחנות
יבואנים וסיטונאים